

Податок на додану вартість

Списання втрат, що виникли при транспортуванні продукції та ПДВ

Згідно з пунктом 198.5 статті 198 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) платник ПДВ зобов'язаний нарахувати податкові зобов'язання виходячи з бази оподаткування, визначеної відповідно до пункту 189.1 статті 189 ПКУ, та скласти не пізніше останнього дня звітного (податкового) періоду і зареєструвати в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі - ЄРПН) в терміни, встановлені ПКУ для такої реєстрації, зведену податкову накладну за товарами/послугами, необоротними активами (для товарів/послуг, необоротних активів, придбаних або виготовлених до 1 липня 2015 року, - у разі якщо під час такого придбання або виготовлення суми податку були включені до складу податкового кредиту), у разі якщо такі товари/послуги, необоротні активи призначаються для їх використання або починають використовуватися, зокрема, в операціях, що не є господарською діяльністю платника податку.

Якщо під час перевезення продукції якась її частина втрачається чи псується, підприємством здійснюється списання втрат, що виникли при транспортуванні. Тобто, частина продукції списується як втрати, а не використовується в оподатковуваних операціях в межах господарської діяльності підприємства.

Отож, якщо під час придбання такої продукції до складу податкового кредиту були включені суми ПДВ, то підприємству слід здійснити нарахування податкових зобов'язань з ПДВ за основною ставкою (виходячи із вартості придбання такої продукції) не пізніше останнього дня звітного періоду, в якому відбувається її списання, склавши зведену податкову накладну, яку потрібно зареєструвати в ЄРПН в терміни, встановлені ПКУ для такої реєстрації .

Нарахування сум податку на додану вартість можна здійснювати без податкових накладних

Відповідно до п. 201.11 ст. 201 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі - ПКУ) підставою для нарахування сум податку на додану вартість (далі – ПДВ), що відносяться до податкового кредиту без отримання податкової накладної, зокрема, є:

а) транспортний квиток, готельний рахунок або рахунок, який виставляється платнику податку за послуги зв'язку, інші послуги, вартість яких визначається за показниками приладів обліку, що містять загальну суму платежу, суму податку та податковий номер продавця, крім тих, форма яких встановлена міжнародними стандартами;

б) касові чеки, які містять суму отриманих товарів/послуг, загальну суму нарахованого податку (з визначенням фіскального номера та податкового номера постачальника). При цьому з метою такого нарахування загальна сума отриманих товарів/послуг не може перевищувати 200 гривень за день (без урахування податку);

в) бухгалтерська довідка, складена відповідно до п. 36 підрозд. 2 розд. XX ПКУ;

г) податкова накладна, складена платником податку відповідно до п. 208.2 ст. 208 ПКУ та зареєстрована в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі - ЄРПН).

У разі використання платниками для розрахунків із споживачами реєстраторів розрахункових операцій касовий чек повинен містити дані про загальну суму коштів, що підлягає сплаті покупцем з урахуванням податку, та суму цього податку, що сплачується у складі загальної суми.

Порядок обчислення та накопичення реєстраторами розрахункових операцій сум ПДВ встановлює Кабінет Міністрів України.

Пунктом 201.11 ст. 201 ПКУ зазначено, що платник податку веде реєстр документів, зазначених у підпунктах «а» - «в» п. 201.11 ст. 201 ПКУ.

У разі ввезення товарів на митну територію України документом, що посвідчує право на віднесення сум податку до податкового кредиту, вважається митна декларація, оформлена відповідно до вимог законодавства, яка підтверджує сплату податку.

Для операцій з постачання послуг нерезидентом на митній території України документом, що посвідчує право на віднесення сум ПДВ до податкового кредиту, вважається податкова накладна, складена платником за такими операціями та зареєстрована в ЄРПН зобов'язання за якою включені до податкової декларації відповідного звітного періоду.

Довідково: Загальнодоступний інформаційно – довідковий ресурс (категорія 101.16).

Особливості оскарження рішення комісії ДФС про відмову у реєстрації ПН/РК в ЄРПН

Оскарження рішення про відмову у реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування (далі – ПН/РК) в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі – ЄРПН) здійснюється у порядку, визначеному статтею 56 Податкового кодексу України від 02.12.2010 №2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ) з урахуванням особливостей, визначених п.56.23 ст.56 ПКУ, а саме:

► скарга на рішення про відмову у реєстрації ПН/РК в ЄРПН подається до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику (п.п.56.23.1 п.56.23 ст.56 ПКУ);

► скарга на рішення про відмову у реєстрації ПН/РК в ЄРПН розглядається у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України (далі – КМ України), комісією центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, за участі уповноваженої особи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику (п.п.56.23.2 п.56.23 ст.56 ПКУ).

Нагадуємо, що Порядок розгляду скарг на рішення комісії Державної фіскальної служби про відмову у реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування в Єдиному реєстрі податкових накладних затверджено постановою КМ України від 04.07.2017 №485 (далі – Порядок №485);

► скарга на рішення про відмову у реєстрації ПН/РК в ЄРПН розглядається протягом 10 календарних днів з дня отримання такої скарги центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику. Термін розгляду скарги не може бути продовженим (п.п.56.23.3 п.56.23 ст.56 ПКУ);

► якщо вмотивоване рішення за скаргою платника податків на рішення про відмову у реєстрації ПН/РК в ЄРПН не надсилається платнику податків протягом 10-денного строку, така скарга вважається повністю задоволеною на користь платника податків з дня, наступного за останнім днем зазначеного строку (п.п.56.23.4 п.56.23 ст.56 ПКУ).

Відповідно до п.6 Порядку №485 не підлягають адміністративному оскарженню рішення комісії ДФС, які оскаржені платником податку у судовому порядку.

Оскарження податкового повідомлення–рішення: порядок відображення в декларації з ПДВ

Якщо за результатами перевірки проведеної контролюючими органами відповідно до п. 58.1 ст. 58 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) встановлено факт завищення платником податку від’ємного значення сум ПДВ, в тому числі від’ємного значення, яке було зараховано у зменшення податкового боргу з ПДВ, виноситься податкове-повідомлення рішення за формою «В4» (далі – ППР за формою «В4») відповідно до порядку надіслання контролюючими органами податкових повідомлень-рішень платникам податків, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 28.12.2015 № 1204.

Підпунктом 5 п. 4 Порядку заповнення і подання податкової звітності з податку на додану вартість, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 28.01.2016 № 21, визначено, що сума від’ємного значення, що узгоджена протягом звітного (податкового) періоду за результатами контрольно-перевірочної роботи відображається в податковій декларації з ПДВ в рядку 16.3 з обов’язковим відображенням такої суми в таблиці «*Збільшено/зменшено залишок від’ємного значення за результатами перевірки контролюючого органу на підставі податкового повідомлення-рішення та/або уточнюючого розрахунку».

При цьому, відповідно до п. 56.1 ст. 56 ПКУ рішення прийняті контролюючим органом можуть бути оскаржені в адміністративному або судовому порядку.

Скарга, подана із дотриманням строків, визначених п. 56.3 ст. 56 ПКУ, зупиняє виконання платником податків грошових зобов’язань, визначених у податковому повідомленні-рішенні, на строк від дня подання такої скарги до контролюючого органу до закінчення процедури адміністративного оскарження.

Разом з цим, абзацом четвертим п. 56.18 ст. 56 ПКУ визначено, що при зверненні платника податків до суду з позовом щодо визнання протиправним та/або скасування рішення контролюючого органу грошове зобов’язання вважається неузгодженим до дня набрання судовим рішенням законної сили.

Враховуючи зазначене в податковій декларації з ПДВ сума зменшеного від’ємного значення з ПДВ в тому числі від’ємного значення, яке було зараховано у зменшення податкового боргу з ПДВ відповідно до ППР за формою «В4» відображається в звітному (податковому) періоді, в якому відбулось узгодження такого податкового повідомлення-рішення.

При цьому, узгодженим відповідно до ст. 56 ПКУ, вважається податкове-повідомлення рішення, по якому закінчились всі адміністративні або судові оскарження.

Погашення податкового боргу з ПДВ: порядок зарахування коштів

Пунктом 200.4 ст. 200 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) визначено, що при від’ємному значенні суми, розрахованої згідно з п. 200.1 ст. 200 ПКУ, така сума, враховується у зменшення суми податкового боргу з податку, що виник за попередні звітні (податкові) періоди (у тому числі розстроченого або відстроченого відповідно до ПКУ) в частині, що не перевищує суму, обчислену відповідно до п. 200 прим. 1.3 ст. 200 прим. 1 ПКУ на момент отримання контролюючим органом податкової декларації, а в разі відсутності податкового боргу – або підлягає бюджетному відшкодуванню за заявою платника та/або зараховується до складу податкового кредиту наступного звітного (податкового) періоду.

Відповідно до п.п. 4 п. 5 розд. V Порядку заповнення і подання податкової звітності з податку на додану вартість (далі – ПДВ), затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 28.01.2016 № 21(далі – Порядок № 21), на момент подання податкової декларації з ПДВ у рядок 20.1 зараховується сума від’ємного значення з рядка 20 декларації з ПДВ, у якій відображаються розрахунки з бюджетом, у зменшення суми податкового боргу, що виник за попередні звітні (податкові) періоди (у тому числі розстроченого або відстроченого відповідно до ПКУ).

Згідно з п. 1 розд. II Порядку ведення органами Державної фіскальної служби України оперативного обліку податків і зборів, митних та інших платежів до бюджетів, єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 07.04.2016 № 422 (далі – Порядок № 422), облік нарахованих і сплачених сум податків, зборів, митних та інших платежів до бюджетів, єдиного внеску відображається в інтегрованій картці платника (далі – ІКП) окремими обліковими операціями в хронологічному порядку. При цьому кожна операція фіксується в окремому рядку із зазначенням виду операції та дати її проведення.

Відповідно до п.п. 4 п. 2 розд. III Порядку № 422 при погашенні суми податкового боргу (його частини) кошти, що сплачує такий платник, у першу чергу зараховуються у рахунок податкового зобов'язання. У разі повного погашення суми податкового боргу кошти, що сплачує такий платник, у наступну чергу зараховуються у рахунок погашення штрафів, в останню чергу – у рахунок пені згідно з черговістю їх виникнення. Отже, зарахування суми, яка була вказана у рядку 20.1 податкової декларації з ПДВ у рахунок зменшення податкового боргу з ПДВ в ІКП проводиться у граничний день подання податкової декларації з ПДВ та використовується виключно для погашення податкового боргу з ПДВ у такому порядку: у першу чергу – у рахунок податкового зобов'язання, у наступну чергу – у рахунок погашення штрафів, в останню чергу – у рахунок пені згідно з черговістю їх виникнення.

При зупиненні реєстрації податкової накладної в ЄРПН в СМ КОР граничні строки реєстрації перериваються на період зупинення реєстрації

З 1 липня 2017 року запроваджено систему автоматизованого моніторингу відповідності податкових накладних / розрахунків коригування критеріям оцінки ступеня ризиків, достатніх для зупинення реєстрації таких податкових накладних / розрахунків коригування в ЄРПН (далі – СМ КОР). Тобто, реєстрація податкової накладної / розрахунку коригування в ЄРПН може бути зупинена у разі відповідності сукупності критеріїв оцінки ступенів ризиків, достатніх для зупинення їх реєстрації в ЄРПН. Податкова накладна / розрахунок коригування, реєстрацію якої в ЄРПН було зупинено, реєструється у день настання однієї із таких подій:

- а) прийнято рішення про реєстрацію податкової накладної / розрахунку коригування в ЄРПН;
- б) набрало законної сили рішення суду про реєстрацію відповідної податкової накладної / розрахунку коригування в ЄРПН.

Таким чином, податкова накладна / розрахунок коригування реєструються датою внесення їх до ЄРПН.

Платник податку має право зареєструвати податкову накладну та/або розрахунок коригування в ЄРПН протягом 365 календарних днів, що наступають за датою виникнення податкових зобов'язань, відображених у відповідній податковій накладній та/або розрахунку коригування.

Перебіг зазначеного строку переривається на період зупинення їх реєстрації та відновлюється з дня припинення процедури зупинення їх реєстрації.

При цьому, у разі зупинення реєстрації податкової накладної / розрахунку коригування в ЄРПН на підставі відповідності критеріям оцінки ступеня ризиків, достатніх для зупинення, штрафні санкції не застосовуються на період зупинення такої реєстрації до прийняття рішення щодо відновлення реєстрації таких податкових накладних / розрахунків коригування. Зазначена норма передбачена п. 201.10 ст. 201, п.п. 210.16.4 ст. 201 та п. 120 1.1 ст. 120 1 Податкового кодексу України.

Процедура розгляду скарг на рішення про відмову у реєстрації податкової накладної

Процедуру розгляду скарг на рішення комісії ДФС, яка приймає рішення про відмову у реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі – ЄРПН), затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 4 липня 2017 року №485 «Про затвердження Порядку розгляду скарг на рішення комісії Державної фіскальної служби про відмову у реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування в Єдиному реєстрі податкових накладних».

Скарги подають платники ПДВ до ДФС України протягом 10 календарних днів після отримання ним рішення комісії ДФС про відмову у реєстрації податкової накладної/розрахунку коригування. При цьому якщо останній день строку припадає на вихідний або святковий день, останнім днем такого строку вважається перший робочий день, що настає за вихідним або святковим днем. Строк подання скарги може бути продовженим за правилами і на підставах, визначених п. 102.6 ст. 102 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

За результатами розгляду скарги комісія з питань розгляду скарг приймає одне з таких рішень:

- задовольняє скаргу та скасовує рішення комісії ДФС;
- залишає скаргу без задоволення та рішення комісії ДФС без змін.

Якщо мотивоване рішення щодо скарги не надсилається платнику податку протягом строку, визначеного п. 56.23 ст. 56 ПКУ, а саме – протягом 10 календарних днів з дня отримання скарги ДФС, така скарга вважається повністю задоволеною на користь платника податку з дня, що настає за останнім днем зазначеного строку.

Задоволення скарги є підставою для реєстрації в ЄРПН податкових накладних/розрахунків коригування.

Відповідно до п. п. 201.16.4 п. 201.15 ст. 201 ПКУ та п. 19 Порядку ведення Єдиного реєстру податкових накладних, податкова накладна/розрахунок коригування, реєстрацію якої в ЄРПН було зупинено, реєструється у день настання однієї із таких подій:

- а) прийнято рішення про реєстрацію податкової накладної/розрахунку коригування в ЄРПН;
- б) набрало законної сили рішення суду про реєстрацію відповідної податкової накладної/розрахунку коригування в ЄРПН (при надходженні до ДФС відповідного рішення суду).

Перерахунок суми «овердрафту» в системі електронного адміністрування ПДВ

Відповідно до п.9 Порядку електронного адміністрування податку на додану вартість, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 16.10.2014 №569 із змінами і доповненнями, складовою формули, що визначає суму податку, на яку платник податку має право зареєструвати податкові накладні та/або розрахунки коригування (далі – реєстраційна сума) в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі – ЄРПН) є показник Σ Овердрафт – сума середньомісячного розміру сум податку, які за останніх 12 звітних (податкових) місяців були задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені чи розстрочені або відстрочені, а також задекларовані платником податку – сільськогосподарським підприємством, що до 01.01.2017 застосовував спеціальний режим оподаткування відповідно до ст.209 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

Показник Σ Овердрафт підлягає автоматичному перерахунку щокварталу (протягом перших шести робочих днів такого кварталу) з урахуванням показника середньомісячного розміру сум податку, які за останніх 12 звітних (податкових) місяців станом на дату такого перерахунку, були задекларовані платником до сплати до бюджету та погашені чи розстрочені або відстрочені, а також задекларовані платником-сільськогосподарським підприємством, що обрав спеціальний режим оподаткування відповідно до ст.209 ПКУ. Такий перерахунок здійснюється шляхом віднімання суми попереднього збільшення та додавання суми збільшення згідно з поточним перерахунком.

Платникам податку, які станом на 1 січня 2016 року зареєстровані платниками ПДВ менш як 12 звітних (податкових) місяців, а також платникам, зареєстрованим платниками ПДВ після 1 січня 2016 року, – таке збільшення здійснюється протягом перших шести робочих днів кварталу, що настає за кварталом, в якому строк такої реєстрації досягає 12 звітних (податкових) місяців.

Відповідна інформація розміщена у категорії 101.17 Бази знань, що знаходиться на сервісі «Загальнодоступний інформаційно-довідковий ресурс» офіційного веб-порталу ДФС України за посиланням <http://zir.sfs.gov.ua> у розділі: «ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ З БАЗИ ЗНАНЬ».

Податкова накладна не надається отримувачу: чи зупиняється реєстрація такої податкової накладної в Єдиному реєстрі податкових накладних?

Відповідно до п.201.16 ст.201 Податкового кодексу України від 02.12.2010 №2755-VI зі змінами та доповненнями з 01.07.2017 реєстрація податкових накладних/ розрахунків коригування (далі – ПН/РК) в Єдиному реєстрі податкових накладних (далі – ЄРПН) може бути зупинена у разі відповідності такої ПН/РК сукупності критеріїв оцінки ступеня ризиків, достатніх для зупинення реєстрації ПН/РК в ЄРПН.

Критерії оцінки ступеня ризиків, достатніх для зупинення реєстрації ПН/РК в ЄРПН затверджені наказом Міністерства фінансів України від 13.06.2017 №567, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 16.06.2017 за № 753/30621 зі змінами та доповненнями (далі – Критерії).

Оцінка ступеня ризиків, достатніх для зупинення реєстрації ПН/РК в ЄРПН здійснюється Державною фіскальною службою України (далі – ДФС) шляхом проведення постійного автоматизованого моніторингу відповідності ПН/РК Критеріям (далі – Моніторинг) (п.1 Критеріїв).

Відповідно до п.5 Критеріїв усі ПН/РК, що подаються на реєстрацію в ЄРПН з метою оцінки ступеня ризиків, достатніх для їх зупинення, до проведення Моніторингу, за результатами якого можливе зупинення їх реєстрації, перевіряються ДФС, зокрема відповідно до такої ознаки: податкова накладна, яка не підлягає наданню отримувачу (покупцю), та/або складена за операцією, що є звільненою від оподаткування.

У разі, якщо за результатами перевірки ДФС встановлено, що ПН/РК відповідають зазначеній ознаці, – така ПН/РК не підлягають Моніторингу.

Тобто ПН/РК, які не підлягають наданню отримувачу (покупцю), та/або складені за операцією, що є звільненою від оподаткування не підпадають під автоматизований моніторинг відповідності ПН/РК Критеріям та їх реєстрація не зупиняється.

Відповідне питання та відповідь на нього розміщене у категорії 101.17 Бази знань, що знаходиться на сервісі «Загальнодоступний інформаційно-довідковий ресурс» офіційного веб-порталу ДФС України за посиланням <http://zir.sfs.gov.ua> у розділі: «ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ З БАЗИ ЗНАНЬ».

Податок на прибуток

Затверджено порядок переходу платників податку на прибуток підприємств до подання спрощеної податкової декларації

Порядок переходу платників податку на прибуток підприємств до подання спрощеної податкової декларації з такого податку затверджено постановою КМУ від 9 серпня 2017 р. №592.

Крім того, затверджено форму спрощеної податкової декларації з податку на прибуток підприємств у разі застосування нульової ставки зазначеного податку.

Нагадаємо, що з 1 січня 2017 р. до 31 грудня 2021 р. нульова ставка зазначеного податку застосовується платниками, у яких, зокрема, річний дохід не перевищує 3 мільйонів гривень та розмір нарахованої за кожний місяць звітного періоду заробітної плати кожному з працівників, які перебувають з платником податку у трудових відносинах, є не меншим як 2 мінімальні заробітні плати та які відповідають одному із таких критеріїв:

а) утворені після 1 січня 2017 року;

б) діючі, у яких протягом 3 послідовних попередніх років (або протягом усіх попередніх періодів, якщо з моменту їх утворення пройшло менше трьох років) щорічний обсяг доходів задекларовано в сумі, що не перевищує 3 мільйонів гривень, та у яких середньооблікова кількість працівників протягом цього періоду становила 5 - 20 осіб;

в) зареєстровані платниками єдиного податку до 1 січня 2017 року та у яких за останній календарний рік обсяг виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) становив до 3 мільйонів гривень та середньооблікова кількість працівників становила 5 - 50 осіб.

Списання платником податку на прибуток дебіторської заборгованості з 01.01.2017 року

З 01 січня 2017 року при визначенні об'єкта оподаткування податком на прибуток платник податку збільшує фінансовий результат до оподаткування:

- на суму витрат на формування резерву сумнівних боргів відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності;

- на суму витрат від списання дебіторської заборгованості понад суму резерву сумнівних боргів.

Фінансовий результат до оподаткування зменшується:

- на суму коригування (зменшення) резерву сумнівних боргів, на яку збільшився фінансовий результат до оподаткування відповідно до національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності;

- на суму списаної дебіторської заборгованості (у тому числі за рахунок створеного резерву сумнівних боргів), яка відповідає ознакам, визначеним пп. 14.1.11 ст. 14 Податкового кодексу.

Отже, починаючи з 01.01.2017 платник податку зменшує фінансовий результат до оподаткування на суму списаної дебіторської заборгованості, у тому числі за рахунок створеного резерву сумнівних боргів.

При цьому зменшення фінансового результату здійснюється лише на суму дебіторської заборгованості, яка відповідає ознакам пп. 14.1.11 ст. 14 Податкового кодексу, чинним на дату її списання, незалежно від періоду створення резерву сумнівних боргів за такою заборгованістю.

Зазначена норма передбачена п.п 139.2.1, 139.2.2 ст. 139 Податкового кодексу України та роз'яснена в індивідуальній податковій консультації ДФС України від 10.08.2017 № 1553/6/99-99-15-02-02-15/ІПК.

Про особливості застосування податкових канікул платниками податку на прибуток підприємств та звітування ними

Державна фіскальна служба України в листі від 04.09.2017 р. № 23407/7/99-99-15-02-01-17 «Про набуття чинності постановою Кабінету Міністрів України від 09 серпня 2017 року № 592» надала роз'яснення щодо застосування податкових канікул (застосування платниками податку на прибуток підприємств нульової ставки цього податку) та їх звітування.

Платники податку на прибуток, які відповідають вимогам, встановленим пунктом 44 підрозділу 4 розділу XX Податкового кодексу України (далі - Кодекс), з 1 січня 2017 року по 31 грудня 2021 року можуть застосовувати нульову ставку податку на прибуток із поданням спрощеної податкової декларації.

При переході на нульову ставку податку на прибуток підприємств платники повинні дотримуватись таких умов:

- річний дохід, визначений за правилами бухгалтерського обліку за останній річний звітний період, не повинен перевищувати трьох мільйонів гривень;

- розмір нарахованої за кожний місяць звітного періоду заробітної плати (доходу) кожному з працівників, які перебувають з платником податку у трудових відносинах, є не меншим як дві мінімальні заробітні плати;

- відповідати одному із критеріїв:

утворені в установленому законом порядку після 1 січня 2017 року;

діючі, у яких протягом трьох послідовних попередніх років (або протягом усіх попередніх періодів, якщо з моменту їх утворення пройшло менше трьох років) щорічний обсяг доходів задекларовано в сумі, що не перевищує трьох мільйонів гривень, та у яких середньооблікова кількість працівників протягом цього періоду становила від 5 до 20 осіб;

які були зареєстровані платниками єдиного податку в установленому законодавством порядку в період до 1 січня 2017 року та у яких за останній календарний рік обсяг виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) становив до трьох мільйонів гривень та середньооблікова кількість працівників становила від 5 до 50 осіб.

Статтею 44 Податкового кодексу України встановлено заборони застосовування нульової ставки податку на прибуток для окремих платників податку на прибуток.

Якщо в період застосування нульової ставки платник податку на прибуток у будь-якому звітному періоді досягнув показників щодо отримання щорічного обсягу доходів та середньооблікової кількості працівників або розміру щомісячної заробітної плати працівників, з яких хоча б один не відповідає зазначеним критеріям, то такий платник повинен оподаткувати прибуток, отриманий у такому звітному періоді, за ставкою 18 відсотків.

Платники податку, які здійснюють нараховування та виплату дивідендів своїм акціонерам (власникам), нараховують та вносять до бюджету авансовий внесок із податку відповідно до порядку сплати податкового

зобов'язання з податку на прибуток при виплаті дивідендів та сплачують податок на прибуток за ставкою 18 відсотків за звітний податковий період, у якому здійснювалися нарахування та виплата дивідендів.

Спрощена податкова декларація з податку на прибуток підприємств складається платниками щорічно за результатами кожного звітного (податкового) періоду, в якому застосовується нульова ставка цього податку, за формою, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 9 серпня 2017 року N 592 «Про затвердження Порядку переходу платників податку на прибуток підприємств до подання спрощеної податкової декларації з такого податку та форми спрощеної податкової декларації з податку на прибуток підприємств, який оподатковується за ставкою 0 відсотків відповідно до пункту 44 підрозділу 4 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України», яка набула чинності 15 серпня 2017 року.

У разі відсутності підстав для застосування нульової ставки, платники подають податкову декларацію з податку на прибуток підприємств за основною формою, затвердженою наказом Міністерства фінансів України від 20.10.2015 N 897 (у редакції наказу Міністерства фінансів України від 28.04.2017 N 467).

Для включення до Реєстру неприбуткових установ та організацій неприбуткова організація повинна подати до контролюючого органу реєстраційну заяву за формою 1-РН

Порядок ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, включення неприбуткових підприємств, установ та організацій до Реєстру та виключення з Реєстру затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 року № 440 (далі – Порядок).

Згідно з п. 14 Порядку у разі зміни організаційно-правової форми неприбуткової організації, внесення змін до її установчих документів (або установчих документів організації вищого рівня, на підставі яких діє неприбуткова організація відповідно до закону) до контролюючого органу подається реєстраційна заява з позначкою «зміни», до якої додаються копії документів відповідно до п. 6 Порядку. Заява та копії документів повинні бути подані протягом 30 календарних днів з дня державної реєстрації таких змін, а у разі, коли державна реєстрація змін не здійснюється, протягом 30 календарних днів з моменту виникнення зазначених у п. 14 обставин.

Пунктом 6 Порядку встановлено, що для включення до Реєстру неприбуткових установ та організацій (далі – Реєстр) неприбуткова організація повинна подати до контролюючого органу реєстраційну заяву за формою 1-РН згідно з додатком 1 до Порядку і засвідчені підписом керівника або представника такої організації та скріплені печаткою (за наявності) копії установчих документів неприбуткової організації (крім тих, що оприлюднені на порталі електронних сервісів відповідно до Закону України від 15 травня 2003 року № 755-IV «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» (далі – Закон), а житлово-будівельні кооперативи також засвідчені підписом керівника або представника такого кооперативу та скріплені печаткою (за наявності) копії документів, що підтверджують дату прийняття в експлуатацію закінченого будівництвом житлового будинку та факт спорудження або придбання такого будинку житлово-будівельним (житловим) кооперативом. Неприбуткові організації, що діють на підставі установчих документів організації вищого рівня, відповідно до закону подають разом із реєстраційною заявою за формою 1-РН згідно з додатком 1 до Порядку засвідчену підписом керівника або представника такої організації та скріплену печаткою (за наявності) копію документа, який підтверджує включення до організації вищого рівня та надає право діяти на підставі установчих документів такої організації вищого рівня.

Реєстраційна заява та копії зазначених документів можуть бути подані (надіслані) неприбутковою організацією в один із таких способів:

- особисто керівником або представником неприбуткової організації (в обох випадках з документальним підтвердженням особи та її повноважень) або уповноваженою на це особою;
- поштою з повідомленням про вручення та описом вкладення;
- засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації електронного підпису підзвітних осіб у порядку, визначеному законодавством, якщо установчі документи оприлюднені на порталі електронних сервісів відповідно до Закону;
- державному реєстратору як додаток до заяви про державну реєстрацію створення юридичної особи або змін до відомостей про юридичну особу. Така заява передається в електронній формі в установленому порядку технічним адміністратором Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань до контролюючих органів разом з відомостями про державну реєстрацію створення юридичної особи або змін до відомостей про юридичну особу згідно із Законом.

За результатами розгляду реєстраційної заяви та документів, що додаються до неї, протягом 14 календарних днів з дня їх отримання контролюючим органом приймається рішення, зокрема про включення, повторне включення, відмову у включенні (повторному включенні) неприбуткової організації до Реєстру (п. 8 Порядку).

Пунктом 15 Порядку визначено, що за результатами розгляду реєстраційної заяви з позначкою «зміни» контролюючий орган відповідно до пунктів 7 і 8 Порядку вносить записи (зміни) до Реєстру та видає неприбутковій організації рішення про повторне включення неприбуткової організації до Реєстру або про зміну ознаки неприбутковості, або про відмову у повторному включенні організації до Реєстру.

Під час повторного включення неприбуткової організації до Реєстру ознака неприбутковості та дата її присвоєння не змінюються.

Підприємствам, які застосовують нульову ставку податку на прибуток

З 15.08.2017 набула чинність постанова Кабінету Міністрів України від 09.08.2017 №592 «Про затвердження Порядку переходу платників податку на прибуток підприємств до подання спрощеної податкової декларації з такого податку та форми спрощеної податкової декларації з податку на прибуток підприємств, який оподатковується за ставкою 0 відсотків відповідно до пункту 44 підрозділу 4 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України» (далі – постанова №592).

Постанову №592 видано з метою реалізації положень Закону України від 21.12.2016 №1797-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо покращення інвестиційного клімату в Україні», яким, зокрема, запроваджено податкові канікули (застосування платниками податку на прибуток підприємств нульової ставки цього податку).

Так, платники податку на прибуток, які відповідають вимогам, встановленим пунктом 44 підрозділу 4 розділу XX Податкового кодексу України (далі – ПКУ), з 1 січня 2017 року по 31 грудня 2021 року можуть застосовувати нульову ставку податку на прибуток із поданням спрощеної податкової декларації.

Спрощена податкова декларація з податку на прибуток підприємств складається платниками щорічно за результатами кожного звітного (податкового) періоду, в якому застосовується нульова ставка цього податку, за формою, затвердженою постановою №592.

У разі відсутності підстав для застосування нульової ставки, платники подають податкову декларацію з податку на прибуток підприємств за основною формою, затвердженою наказом Міністерства фінансів України від 20.10.2015 №897 (у редакції наказу Міністерства фінансів України від 28.04.2017 №467).

Більш детально у листі ДФС України від 04.09.2017 №23407/7/99-99-15-02-01-17.

Як звітувати неприбутківцям, які не привели у відповідність свої установчі документи?

Відповідно до положень Податкового кодексу неприбуткові організації, внесені до Реєстру неприбуткових установ та організацій на день набрання чинності Закону №652 від 17.07.2015р., що не відповідають вимогам п. 133.4 Кодексу, з метою включення до нового Реєстру зобов'язані були до 01 липня 2017 року привести свої установчі документи у відповідність до норм Кодексу та у цей самий строк подати копії таких документів до контролюючого органу.

У разі недотримання зазначених норм такі установи після 01 липня 2017 року втрачають ознаку неприбутковості та виключаються контролюючим органом з Реєстру. Тобто стають платниками податку на прибуток підприємств.

Отже, протягом 2017 року зазначена організація має два "статуси": не є платником податку на прибуток (до 01.07.2017 р.) та є платником податку на прибуток (з 01.07.2017 р.) і, відповідно, повинна відзвітувати за два таких періоди.

Порядок звітування вищевказаних платників, яких з 01 липня 2017 року виключено з Реєстру та які з 01.07.2017 р. по 31.12.2017 р. отримали статус платника податку на прибуток, наступний:

за період з 01.01.2017 р. по 30.06.2017 р. неприбуткова організація подає до органів ДФС Звіт за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному року (який для таких організацій дорівнює періоду з 01.01.2017 р. по 30.06.2017 р.), та фінансову звітність за перше півріччя 2017 року - протягом 60 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року, тобто з граничним строком подання Звіту 01 березня 2018 року;

за період з 01.07.2017 р. по 31.12.2017 р. така організація повинна подати до контролюючого органу декларацію з податку на прибуток підприємств за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному року із показниками діяльності, обрахованими за період з 01.07.2017 р. по 31.12.2017 р., та фінансову звітність за 2017 рік - протягом 60 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року, тобто з граничним строком подання Декларації 01 березня 2018 року.

В той же час, якщо у подальшому, після втрати неприбутковості після 1 липня, платник у період з 01.07.2017 р. по 31.12.2017 р. знову включається органами ДФС до Реєстру неприбуткових організацій, такий платник має подати наступну звітність:

за період перебування на загальній системі оподаткування - Декларацію за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному року із показниками діяльності, обрахованими за період перебування на загальній системі оподаткування, та фінансову звітність за 2017 рік - протягом 60 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року, тобто граничний строк подання Декларації - 01 березня 2018 року;

за період перебування у Реєстрі така організація надає органам ДФС Звіт за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному року із показниками діяльності, обрахованими за період перебування у Реєстрі, та фінансову звітність за 2017 рік - протягом 60 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року, тобто з граничним строком подання декларації 01 березня 2018 року.

Відповідні роз'яснення надані листом ДФС України від 10.08.2017 р. N 21192/7/99-99-12-02-04-17.

Особа, яка виробляє підакцизні товари (продукцію) на митній території України є платником акцизного податку

Відповідно до ст. 212 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ) платниками акцизного податку є:

- особа, яка виробляє підакцизні товари (продукцію) на митній території України, у тому числі з давальницької сировини (п.п. 212.1.1 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа – суб'єкт господарювання, яка ввозить підакцизні товари (продукцію) на митну територію України (п.п. 212.1.2 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - фізична особа – резидент або нерезидент, яка ввозить підакцизні товари (продукцію) на митну територію України в обсягах, що підлягають оподаткуванню, відповідно до митного законодавства (п.п. 212.1.3 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, яка реалізує конфісковані підакцизні товари (продукцію), підакцизні товари (продукцію), визнані безхазайними, підакцизні товари (продукцію), за якими не звернувся власник до кінця строку зберігання, та підакцизні товари (продукцію), що за правом успадкування чи на інших законних підставах переходять у власність держави, якщо ці товари (продукція) підлягають реалізації (продажу) в установленому законодавством порядку (п.п. 212.1.4 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, яка реалізує або передає у володіння, користування чи розпорядження підакцизні товари (продукцію), що були ввезені на митну територію України із звільненням від оподаткування до закінчення строку, визначеного законом відповідно до п. 213.3 ст. 213 ПКУ (п.п. 212.1.5 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, на яку покладається дотримання вимог митних режимів, що передбачають звільнення від оподаткування, у разі порушення таких вимог (п.п. 212.1.6 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, на яку покладається виконання умов щодо цільового використання підакцизних товарів (продукції), на які встановлено ставку податку 0 гривень за 1 літр 100-відсоткового спирту, 0 євро за 1000 кг нафтопродуктів у разі порушення таких умов (п.п. 212.1.7 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, на яку при здійсненні операцій з підакцизними товарами (продукцією), які не підлягають оподаткуванню або звільнюються від оподаткування, покладається виконання умов щодо цільового використання підакцизних товарів (продукції) в разі порушення таких умов (п.п. 212.1.8 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа – суб'єкт господарювання роздрібною торгівлю, яка здійснює реалізацію підакцизних товарів (п.п. 212.1.11 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - оптовий постачальник електричної енергії (п.п. 212.1.12 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - виробники електричної енергії, які мають ліцензію на право здійснення підприємницької діяльності з виробництва електричної енергії і продають її поза оптовим ринком електричної енергії;
- Не є платниками податку особи, які здійснюють діяльність з виробництва електричної енергії за умови її продажу на оптовому ринку електричної енергії та/або з постачання електричної енергії, крім платників, зазначених в п.п. 212.1.12 п. 212.1 ст. 212 ПКУ (п.п. 212.1.13 п. 212.1 ст. 212 ПКУ):
- особа – власник ввезеного на митну територію України вантажного транспортного засобу, що переобладнується у легковий автомобіль, з якого справляється акцизний податок (п.п. 212.1.14 п. 212.1 ст. 212 ПКУ);
 - особа, яка реалізує пальне (п.п. 212.1.15 п. 212.1 ст. 212 ПКУ).

Крім того, згідно з п. 212.2 ст. 212 ПКУ замовники, за дорученням яких виробляються підакцизні товари (продукція) з давальницької сировини, сплачують податок виробнику.

Довідково: Загальнодоступний інформаційно – довідковий ресурс (категорія 116.01).

В податковій накладній по підакцизним та імпортованим товарам код товару згідно з УКТ ЗЕД зазначається повністю - 10 знаків

Форма податкової накладної передбачає обов'язкове заповнення коду товару згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності (УКТ ЗЕД) та коду послуги згідно з Державним класифікатором продукції та послуг (ДКПП).

Передбачено зазначити код товару згідно з УКТ ЗЕД, але не менше ніж чотири перших цифри відповідного коду (крім підакцизних товарів та товарів, ввезених на митну територію України).

Для підакцизних товарів та товарів, ввезених на митну територію України код товару згідно з УКТ ЗЕД (графі 3.1 табличної частини податкової накладної) зазначається повністю (10 знаків).

Отже, при здійсненні платниками податку операцій з постачання товарів у податковій накладній в обов'язковому порядку зазначається код товару згідно з УКТ ЗЕД (для підакцизних і імпортованих товарів - 10 знаків, для інших товарів - не менше 4 знаків).

При цьому код товару згідно з УКТ ЗЕД (графі 3.1 податкової накладної) зазначається на всіх етапах постачання товарів від виробника чи імпортера до кінцевого споживача та незалежно від дати придбання чи виготовлення такого товару (до 1 січня 2017 року чи після цієї дати).

Отже, якщо здійснюється постачання підакцизного товару або товару, ввезеного на митну територію України, у графі 3.1 має бути вказаний десятизначний код товару.

У разі постачання імпортованого товару у графі 3.2 (код ознаки імпортованого товару) проставляється позначка "X".

Графа 3.2 заповнюється на всіх етапах постачання товару, який було ввезено на митну територію України.

Код товару згідно з УКТ ЗЕД зазначається суцільним порядком без будь-яких розділових знаків (пробілів, крапок тощо).

Заповнення в одному рядку граф 3.1 (код товару згідно з УКТ ЗЕД), 3.2 (код ознаки імпортованого товару) та 3.3 (код послуги згідно ДКПП) одночасно або граф 3.2 та 3.3 не допускається.

Зазначена норма визначена пп. 201.1 "і" ст. 201 Податкового кодексу України.

Податок на майно

Деякі особливості справляння податку на нерухомість: термін та порядок сплати, відповідальність

Щодо терміну сплати податку, то для фізичних осіб – власників нерухомості він становить 60 днів з дня отримання платником податкового повідомлення – рішення.

Нагадаю, щороку до **1 липня органи ДФС направляють** за місцем податкової адреси (місцем реєстрації) фізичної особи – власника нерухомості податкове/податкові повідомлення-рішення про сплату суми/сум відповідного податку з зазначенням платіжних реквізитів.

Особи, які отримали податкове повідомлення-рішення:

1) **зобов'язані сплатити податок** згідно отриманого податкового повідомлення-рішення – протягом 60 днів з дня його отримання. Тобто, для громадян, які отримали до 1 липня 2017 року від органів ДФС податкове/податкові повідомлення – рішення останній день сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки був **29 серпня 2017 року**. Відповідно для осіб, які отримали податкові повідомлення – рішення пізніше (після 1 липня) і термін сплати – протягом 60 днів з дня їх фактичного отримання;

2) **мають право знати**, яким чином нарахований податок та у разі незгоди з обрахунком, **звернутися з письмовою заявою до ДФС для проведення звірки даних, підтвердження права на пільги** (якщо такі є), **пред'явлення документів про факт відсутності об'єкта оподаткування** у звітному році тощо. Якщо платник правий, то попереднє податкове повідомлення-рішення скасується.

На останньому пункті я особливо наголошую.

В ДФС зацікавлені, щоб кожен платник **не лише своєчасно, а й свідомо і як кажуть «із знанням цієї справи» сплачував податок на майно.**

Одразу інформую, що платникам податку на нерухомість, які на даний не отримали податкових повідомлень – рішень, платникам, які вважають, що ДФС неправомірно нарахувала суму податку до сплати, платникам, які не вважають себе такими, але отримали податкових повідомлення – рішення **слід обов'язковоне очікуючи граничного терміну сплати звернутись для звірки до ДФС за місцем проживання.**

З собою необхідно мати документи, що посвідчують особи, документи про право власності на майно та податкове повідомлення – рішення.

Спочатку про особливість обчислення і сплати податку та відповідальність

На відміну від юридичних осіб, які самостійно розраховують, декларують і сплачують податок на нерухомість, фізичним особам – власникам нерухомості, відповідні суми податку обчислює орган ДФС.

Згідно норм Податкового кодексу України в даному випадку (сума грошового зобов'язання розраховується контролюючим органом) платник податків **не несе відповідальності за своєчасність, достовірність і повноту нарахування такої суми, проте несе відповідальність за своєчасне та повне погашення нарахованого узгодженого грошового зобов'язання.**

Якщо він не згодний з розрахунками – **має право оскаржити зазначену суму в установленому Кодексом порядку.**

Але у разі якщо платник не сплачує узгоджену суму грошового зобов'язання протягом строків, визначених Кодексом (протягом 60 днів з дня отримання повідомлення), такий платник **притягується до відповідальності у вигляді штрафу** (ст. 126 Податкового кодексу України).

Штраф застосовується у таких розмірах:

- **при затримці до 30 календарних днів включно**, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, – у розмірі **10 відсотків** погашеної суми податкового боргу;
- **при затримці більше 30 календарних днів**, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, – у розмірі **20 відсотків** погашеної суми податкового боргу (п. 126.1 ст. 126 ПКУ).

Також **органи ДФС мають право** (п. 102.1 ст. 102 Податкового кодексу України) та зобов'язані (п.п. 54.3.3 п. 54.3 ст. 54 Кодексу) **нарахувати платнику податок за попередній період, але не пізніше закінчення 1095 дня**, що настає за останнім днем граничного строку сплати нарахованих платником грошових зобов'язань.

Ситуація: Платник є власником оподатковуваного об'єкта нерухомості. За 2015 рік він не отримував податкового повідомлення – рішення про сплату податку на нерухомість. До ДФС за місцем податкової адреси у 2016 році не звертався, хоча добре знав, що податок йому треба сплачувати. У 2017 році отримав податкове повідомлення – рішення про сплату податку за 2016 та 2015 рік. Питає: **«Чи мають право в ДФС (і чим це**

передбачено) обчислити суму податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, для фізичної особи за попередній (звітний) рік?»

Відповідь така: Особою, відповідальною за нарахування сум податкових зобов'язань з податку на майно є ДФС – контролюючий орган (п.п. 54.3.3 п. 54.3 ст. 54 Податкового кодексу України). ДФС має право провести перевірку та самостійно визначити суму грошових зобов'язань платника податків у випадках, визначених Кодексом, не пізніше закінчення 1095 дня, що настає за останнім днем граничного строку сплати нарахованих грошових зобов'язань (п. 102.1 ст. 102 Податкового кодексу України).

Водночас платники податку мають право звернутися з письмовою заявою до контролюючого органу за місцем проживання (реєстрації) для проведення звірки даних щодо об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності платника податку, розміру загальної площі об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності платника податку, права на користування пільгою із сплати податку, розміру ставки податку, нарахованої суми податку (як визначено підпунктом 266.7.3 п. 266.7 ст. 266 Податкового кодексу України).

У разі виявлення розбіжностей між даними контролюючих органів та даними, підтвердженими платником податку на підставі оригіналів відповідних документів, зокрема документів на право власності, контролюючий орган – ДФС за місцем проживання (реєстрації) платника податку проводить перерахунок суми податку і надсилає (вручає) йому нове податкове повідомлення-рішення. Попереднє податкове повідомлення-рішення вважається скасованим (відкликаним).

Отже, підсумую.

Нормами Податкового кодексу України встановлений обов'язок для ДФС – щодо нарахування сум податку, у тому числі за попередній (попередні) податкові (звітні) періоди.

Обов'язок для платника – своєчасна сплата (протягом 60 днів з дня отримання повідомлення – рішення).

29 серпня 2017 року - останній день сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки для громадян, які отримали до 1 липня 2017 року від органів ДФС податкове/ податкові повідомлення – рішення про сплату податку. Відповідно для осіб, які отримали податкові повідомлення – рішення пізніше (після 1 липня) і термін сплати – протягом 60 днів з дня їх фактичного отримання.

Платник має право на звірку і на перегляд органом ДФС податкового повідомлення – рішення за результатами звірки.

Якщо платник не згодний з розрахунками – має право оскаржити нараховану суму в установленому порядку.

В телефірі про податок на нерухомість - харківські податківці інформують та роз'яснюють

Сплата податку на нерухомість, питання, яке наразі хвилює багатьох харків'ян. Тож співробітники фіскальної служби області у своїй діяльності вдаються до багатьох методів, які допомагають платникам бути більш обізнаними з питань податкового законодавства. На цей раз податківці звернулися до мешканців регіону з екранів телебачення та роз'яснили основні моменти сплати вказаного податку.

Під час зйомок телесюжету для новостійної програми «Дайджест» ІА «Інформбюро» на телеканалі АТВК, начальник відділу управління податків і зборів з фізичних осіб Ірина Васильєва проінформувала громадян які об'єкти нерухомості підпадають під оподаткування, які ставки податку на нерухоме майно діють в Харкові та області, у який термін необхідно сплатити зазначений податок, що робити, якщо громадянин не отримав податкове повідомлення-рішення про його сплату та нововведення у сплаті в 2017 році.

Зокрема, вона проінформувала, що з початку 2017 року громадяни вже сплатили 24,5 млн.грн. податку на нерухоме майно, що на 14 млн. грн. більше ніж за відповідний період минулого року. До кінця року за прогнозами податківців, повинно надійти ще близько 10 млн.грн. Підґрунттям такого зростання є зміна ставок та пільг зі сплати податку, більш повне наповнення Державного реєстру речових прав на нерухоме майно по Харківській області та сумлінне ставлення багатьох харків'ян до сплати податків.

Також, Ірина Васильєва розповіла і про нововведення по сплаті зазначеного податку у 2017 році. А саме: власники квартир понад 300 кв.м. та житлових будинків понад 500 кв.м. додатково сплатять 25 тис.грн за кожен такий об'єкт.

Разом з тим, посадовець рекомендувала громадянам, які мають об'єкти нерухомості, але не отримали повідомлення, завітати до податкової інспекції з оригіналами підтверджуючих документів на право власності на нерухомі об'єкти для проведення звірки.

Які передбачені пільги з податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки?

Відповідно до п.п. 266.3.1 п. 266.3 ст. 266 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI із змінами та доповненнями (далі – ПКУ) базою оподаткування податком на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є загальна площа об'єкта житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі його часток. Підпунктом 266.4.1 п. 266.4 ст. 266 ПКУ передбачено пільги із сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, а саме: база оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи – платника податку, зменшується:

- а) для квартири/квартир незалежно від їх кількості – на 60 кв. метрів;
- б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості – на 120 кв. метрів;

в) для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), – на 180 кв. метрів.

Таке зменшення надається один раз за кожний базовий податковий (звітний) період (рік).

Згідно з п.п. 266.4.2 п. 266.4 ст. 266 ПКУ сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, встановлюють пільги з податку, що сплачується на відповідній території, з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, громадських об'єднань, благодійних організацій, релігійних організацій України, статuti (положення) яких зареєстровані у встановленому законом порядку, та використовуються для забезпечення діяльності, передбаченої такими статутами (положеннями).

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової та нежитлової нерухомості, для фізичних осіб визначаються виходячи з їх майнового стану та рівня доходів.

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів нежитлової нерухомості, встановлюються залежно від майна, яке є об'єктом оподаткування.

Органи місцевого самоврядування до 25 грудня року, що передує звітному, подають відповідному контролюючому органу за місцезнаходженням об'єкта житлової та/або нежитлової нерухомості рішення щодо ставок та наданих пільг юридичним та/або фізичним особам зі сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, за формою, затвердженою Кабінетом Міністрів України.

Пільги з податку, передбачені підпунктами 266.4.1 та 266.4.2 п. 266.4 ст. 266 ПКУ для фізичних осіб не застосовуються до: об'єкта/об'єктів оподаткування, якщо площа такого/таких об'єкта/об'єктів перевищує п'ятикратний розмір неоподаткованої площі, встановленої п.п. 266.4.1 п. 266.4 ст. 266 ПКУ; об'єкта/об'єктів оподаткування, що використовуються їх власниками з метою одержання доходів (здаються в оренду, лізинг, позичку, використовуються у підприємницькій діяльності) (п.п. 266.4.3 п. 266.4 ст. 266 ПКУ).

Земельний податок

Деякі питання визначення бази оподаткування платою за землю

У зв'язку із надходженням численних запитів від платників податків щодо визначення бази оподаткування платою за землю (далі – Плата) Державною фіскальною службою України надано роз'яснення окремих питань адміністрування Плати у 2017 році, встановленої розділом XII Податкового кодексу України зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ), переважно для земельних ділянок у межах населених пунктів.

Базою оподаткування Платою є вартість земельної ділянки, визначена як величина рентного доходу, який можна отримати від землі як фактора виробництва залежно від якості та місця розташування земельної ділянки, що визначений за встановленими і затвердженими нормативами у порядку виконання нормативної грошової оцінки (ст.1 Закону України «Про оцінку земель» (далі – Закон)).

Нормативна грошова оцінка це оцінка, яка на підставі рішення органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування (ст.15 Закону), може проводитися з періодичністю не рідше ніж один раз на:

- 5 – 7 років для земельних ділянок, розташованих у межах населених пунктів незалежно від їх цільового призначення, а також земельних ділянок сільськогосподарського призначення, розташованих за межами населених пунктів;
- 7 – 10 років для земельних ділянок несільськогосподарського призначення, розташованих поза межами населених пунктів (ст.18 Закону).

Нормативна грошова оцінка виконується юридичними особами, які є розробниками документації із землеустрою відповідно до Закону України «Про землеустрій» (частина третя ст.18 Закону), для визначення:

- розміру земельного податку;
- орендної плати за земельні ділянки державної та комунальної власності;
- показників та механізмів економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель.

Для цілей визначення розміру бази оподаткування Платою використовується величина нормативної грошової оцінки земельних ділянок з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного відповідно до порядку, встановленого розділом XII ПКУ (п.п.271.1.1 п.271.1 ст.271 ПКУ).

Відомості про величину нормативної грошової земельної ділянки, а також інформація про документацію із землеустрою та оцінки земель щодо земельної ділянки та інші документи, на підставі яких встановлено відомості про земельну ділянку (частина перша ст.15 Закону України «Про Державний земельний кадастр» (далі – Закон про кадастр)), включаються до Державного земельного кадастру (далі – Кадастр) – єдиної державної геоінформаційної системи відомостей про землі, що розташовані в межах державного кордону України, зокрема їх цільове призначення, дані про кількісну і якісну характеристику земель, їх оцінку, з метою інформаційного забезпечення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, фізичних та юридичних осіб, у тому числі й при справлянні Плати (ст.2 Закону про кадастр).

Кадастр, як інформаційна (автоматизована) система, передбачає підстави внесення до нього відомостей не тільки про: цільове призначення земель як складової заходів із землеустрою території (частина друга ст.21 Закону про кадастр); нормативну грошову оцінку земель, як складової оцінки землі (частина сьома ст.21 Закону про кадастр), а також інформації про документацію із землеустрою, оцінки земель та інші документи, на підставі яких встановлено відомості про земельну ділянку (частина тринадцята ст.21 Закону про кадастр).

При цьому п.271.2 ст.271 ПКУ встановлено, що передбачене ст.23 Закону прийняття рішення рад щодо затвердження технічної документації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок, розташованих у

межах населених пунктів, офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування нормативної грошової оцінки земель або змін (плановий період). В іншому разі, наприклад, офіційне оприлюднення відповідного рішення рад відбулося після встановленого строку, норми відповідних рішень щодо затвердження технічної документації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок, розташованих у межах населених пунктів, застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

З огляду на встановлену ст.18 Закону періодичність виконання та затвердження органами місцевого самоврядування нормативної грошової оцінки земельних ділянок пунктом 286.2 ст.286 ПКУ передбачено, що при поданні першої податкової декларації (фактичного початку діяльності як платника плати за землю) разом з нею подається довідка (витяг) про розмір нормативної грошової оцінки земельної ділянки. У подальшому, тобто з настанням чергового строку виконання нормативної грошової оцінки, довідка (витяг) про розмір нормативної грошової оцінки земельної ділянки подається у разі затвердження нової нормативної грошової оцінки землі. При цьому у період затвердження органом місцевого самоврядування нормативної грошової оцінки земельних ділянок у порядку, визначеному ст.23 Закону, величина нормативної грошової оцінки обчислюється із використанням коефіцієнтів індексації, визначених відповідно до порядку, встановленого розділом XII ПКУ.

З урахуванням викладеного, для визначення бази оподаткування Платою за 2017 рік платники обчислюють її керуючись ст.21 Закону про кадастр, враховуючи:

- нормативну грошову оцінку земель;
- дату затвердження (набрання чинності) технічної документації про нормативну грошову оцінку земельної ділянки;
- коефіцієнти індексації нормативної грошової оцінки, які обчислюються кумулятивно залежно від дати затвердження (набрання чинності) рішення про нормативну грошову оцінку земельних ділянок у межах населеного пункту.

Щодо адміністрування плати за землю

Базою оподаткування плати за землю (далі – Плата) є вартість земельної ділянки, визначена як величина рентного доходу – доходу, який можна отримати від землі як фактора виробництва залежно від якості та місця розташування земельної ділянки, що визначений за встановленими і затвердженими нормативами у порядку виконання нормативної грошової оцінки (ст. 1 Закону України «Про оцінку земель» (далі – Закон).

Нормативна грошова оцінка – оцінка, яка на підставі рішення органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування (ст. 15 Закону), може проводитися з періодичністю не рідше ніж один раз на:

5 - 7 років для земельних ділянок, розташованих у межах населених пунктів незалежно від їх цільового призначення, а також земельних ділянок сільськогосподарського призначення, розташованих за межами населених пунктів;

7 - 10 років для земельних ділянок несільськогосподарського призначення, розташованих поза межами населених пунктів.

Нормативна грошова оцінка виконується юридичними особами, які є розробниками документації із землеустрою відповідно до Закону України «Про землеустрій» (частина третя ст. 18 Закону), для визначення:

розміру земельного податку,

орендної плати за земельні ділянки державної та комунальної власності;

показників та механізмів економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель.

Отже, для цілей визначення розміру бази оподаткування Платою використовується величина нормативної грошової оцінки земельних ділянок з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного відповідно до порядку, встановленого розділом XII Кодексу (пп. 271.1.1 п. 271.1 ст. 271 Кодексу).

Відомості про величину нормативної грошової оцінки земельної ділянки, а також інформація про документацію із землеустрою та оцінки земель щодо земельної ділянки та інші документи, на підставі яких встановлено відомості про земельну ділянку (частина перша ст. 15 Закону України «Про Державний земельний кадастр» (далі – Закон про Кадастр), включаються до Державного земельного кадастру (далі – Кадастр) – єдиної державної геоінформаційної системи відомостей про землі, що розташовані в межах державного кордону України, зокрема їх цільове призначення, дані про кількісну і якісну характеристику земель, їх оцінку, з метою інформаційного забезпечення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, фізичних та юридичних осіб, у тому числі й при справлянні Плати (ст. 2 Закону про Кадастр).

Кадастр як інформаційна (автоматизована) система передбачає підстави внесення до нього відомостей не тільки про:

цільове призначення земель як складової заходів із землеустрою території (частина друга ст. 21 Закону про Кадастр);

нормативну грошову оцінку земель, як складової оцінки землі (частина сьома ст. 21 Закону про Кадастр), а також інформації про документацію із землеустрою, оцінки земель та інші документи, на підставі яких встановлено відомості про земельну ділянку (частина тринадцята ст. 21 Закону про Кадастр).

При цьому п. 271.2 ст. 271 Кодексу встановлено, що передбачене ст. 23 Закону прийняття рішення рад щодо затвердження технічної документації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок, розташованих у межах населених пунктів, офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування нормативної грошової оцінки земель або змін (плановий період), а у іншому разі, наприклад, офіційне оприлюднення відповідного рішення рад відбулося після встановленого строку, норми відповідних рішень щодо затвердження технічної

документації про нормативну грошову оцінку земельних ділянок, розташованих у межах населених пунктів, застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

З огляду на встановлену ст.18 Закону періодичність виконання та затвердження органами місцевого самоврядування нормативної грошової оцінки земельних ділянок, п.286.2 ст.286 Кодексу передбачено, що при поданні першої декларації (фактичного початку діяльності як платника плати за землю) разом з нею подається довідка (витяг) про розмір нормативної грошової оцінки земельної ділянки. У подальшому, тобто з настанням чергового строку виконання нормативної грошової оцінки, довідка (витяг) про розмір нормативної грошової оцінки земельної ділянки подається у разі затвердження нової нормативної грошової оцінки землі. При цьому у період затвердження органом місцевого самоврядування нормативної грошової оцінки земельних ділянок у порядку, визначеному ст.23 Закону, величина нормативної грошової оцінки обчислюється із використанням коефіцієнтів індексації, визначених відповідно до порядку, встановленого розділом XII Кодексу.

Поширення набула практика, отримання платниками Плати довідки (витягу) про розмір нормативної грошової оцінки земельних ділянок, тоді як акт нормативно-методичного регулювання оцінки був розроблений, проте не був застосований для виконання землеоціночних робіт, і технічна документація з нормативної грошової оцінки земель для таких земельних ділянок не була складена та затверджена органом місцевого самоврядування у порядку встановленому ст.23 Закону.

За таких обставин, мають місце чисельні запити щодо надання податкових консультацій у частині визначення порядку уточнення податкових зобов'язань з Плати за 2017 рік.

З огляду на викладене, для визначення бази оподаткування Платою за 2017 рік, платники обчислюють таку, керуючись ст.21 Закону про кадастр, враховуючи:

нормативну грошову оцінку земель,

дату затвердження (набрання чинності) технічної документації про нормативну грошову оцінку земельної ділянки,

коефіцієнти індексації нормативної грошової оцінки, які обчислюються кумулятивно залежно від дати затвердження (набрання чинності) рішення про нормативну грошову оцінку земельних ділянок у межах населеного пункту.

Податок на доходи фізичних осіб та військовий збір

Доплати, надбавки і премії включаються до складу заробітної плати платника податку і підлягають оподаткуванню у тому місяці, в якому здійснені нарахування

Доплати, надбавки і премії, які нараховуються платнику податку у зв'язку з відносинами трудового найму, включаються до складу заробітної плати платника податку і підлягають оподаткуванню у тому місяці, в якому здійснені нарахування.

Відповідно до пп.14.1.48 п.14.1 ст.14 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року №2755-VI зі змінами і доповненнями (далі – ПКУ) заробітна плата для цілей розділу IV ПКУ - основна та додаткова заробітна плата, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, які виплачуються (надаються) платнику податку у зв'язку з відносинами трудового найму згідно із законом.

Згідно із п.2.2 р.2 Інструкції зі статистики заробітної плати, затвердженої наказом Державного комітету статистики України від 13.01.04 №5 (далі – Інструкція), до фонду додаткової заробітної плати відносяться доплати, надбавки, гарантійні і компенсаційні виплати, передбачені чинним законодавством, премії, пов'язані з виконанням виробничих завдань і функцій.

До інших заохочувальних та компенсаційних виплат включаються винагороди та премії, які мають одноразовий характер, компенсаційні та інші грошові й матеріальні виплати, які не передбачені актами чинного законодавства або які провадяться понад встановлені зазначеними актами норми (п.2.3 р.2 Інструкції).

Заробітна плата, згідно пп.«є» пп.14.1.54 п.14.1 ст.14 ПКУ, відноситься до доходів з джерелом їх походження з України і є об'єктом оподаткування відповідно до пп.163.1.2 п.163.1 ст.163 ПКУ.

Податковий агент, який нараховує (виплачує, надає) оподатковуваний дохід на користь платника податку, зобов'язаний утримувати податок із суми такого доходу за його рахунок, використовуючи ставку податку, визначену в ст.167 ПКУ (пп.168.1.1 п.168.1 ст.168 ПКУ).

Якщо нарахування фонду оплати праці здійснюються за попередній період, зокрема у зв'язку з уточненням кількості відпрацьованого часу, виявленням помилок, вони відображаються у фонді оплати праці того місяця, у якому були здійснені нарахування (пп.1.6.2.п.1.6 р.1 Інструкції).

Довідково: Загальнодоступний інформаційно – довідковий ресурс (категорія 103.02).

Договір на продане нерухоме майно було анульовано після першого продажу – повторний продаж не оподатковується

Якщо фізичною особою було продано нерухоме майно, зазначене у п.172.1 ст.172 Податкового кодексу України, а в подальшому даний договір продажу анульовано та те ж саме нерухоме майно продано повторно, тобто здійснено продаж одного об'єкта, то дохід з даного продажу не оподатковується, якщо таке майно перебуває у власності платника податку понад три роки. У разі якщо таке нерухоме майно перебуває у

власності платника податку менше трьох років, то дохід від продажу підлягає оподаткуванню за ставкою в розмірі 5% від вартості такого об'єкта нерухомого майна.

Оподаткування операцій з продажу об'єктів нерухомого майна регламентується ст. 172 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року № 2755-VI із змінами та доповненнями (далі - ПКУ).

Згідно з п.172.1 ст.172 ПКУ дохід, отриманий платником податку від продажу (обміну) не частіше одного разу протягом звітного податкового року житлового будинку, квартири або їх частини, кімнати, садового (дачного) будинку (включаючи земельну ділянку, на якій розташовані такі об'єкти, а також господарсько-побутові споруди та будівлі, розташовані на такій земельній ділянці), а також земельної ділянки, що не перевищує норми безоплатної передачі, визначеної статтею 121 Земельного кодексу України залежно від її призначення, та за умови перебування такого майна у власності платника податку понад три роки, не оподатковується.

Дохід від відчуження господарсько-побутових споруд, що розташовані на одній ділянці з житловим або садовим (дачним) будинком та продаються разом з ним, для цілей оподаткування окремо не визначається.

Відповідно до п.172.2 ст.172 ПКУ дохід, отриманий платником податку від продажу протягом звітного податкового року більш як одного з об'єктів нерухомості, зазначених у пункті 172.1 цієї статті, або від продажу об'єкта нерухомості, не зазначеного в пункті 172.1 цієї статті, підлягає оподаткуванню за ставкою, визначеною пунктом 167.2 статті 167 цього Кодексу (5%).

Довідково:Загальнодоступний інформаційно – довідковий ресурс (категорія 103.21).

Щодо оподаткування окремих видів доходів фізичних осіб

У зв'язку з публікаціями у ЗМІ про нібито запроваджені новації щодо оподаткування доходів фізичних осіб від продажу «вживаних» товарів ДФС повідомляє, що подібний порядок оподаткування отриманих громадянами доходів існує з самого початку запровадження податку з доходів фізичних осіб (з 2004 року).

Статтею 67 Конституції України визначено, що кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом.

Оподаткування доходів фізичних осіб з 2011 року регулюється Податковим кодексом України (далі – Кодекс). Згідно з п.п. 14.1.54 п. 14.1 ст. 14 Кодексу дохід з джерелом їх походження з України – будь-який дохід, отриманий резидентами або нерезидентами, у тому числі від будь-яких видів їх діяльності на території України (включаючи виплату (нарахування) винагороди іноземними роботодавцями), її континентальному шельфі, у виключній (морській) економічній зоні, у тому числі, але не виключно, доходи, перелічені п.п. «а»-«ж» п.п. 14.1.54 п. 14.1 ст. 14 Кодексу.

Відповідно до п.п. 163.1.1 п. 163.1 ст. 163 Кодексу об'єктом оподаткування фізичної особи – резидента є загальний місячний (річний) оподатковуваний дохід.

Статтею 165 Кодексу встановлено вичерпний перелік доходів, які не включаються до розрахунку загального місячного (річного) оподаткованого доходу платника податку – фізичної особи, тобто не оподатковуються.

Водночас п. 164.2 ст. 164 Кодексу містить перелік видів доходів, що включаються до загального місячного (річного) оподаткованого доходу платника податку, зокрема інші доходи, крім установлених у ст. 165 Кодексу (п.п. 164.2.20 п. 164.2 ст. 164 Кодексу).

Законом України від 28 грудня 2014 року № 71-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи, який набрав чинності з 01.01.2015, внесено зміни до Кодексу в частині оподаткування військовим збором.

Відповідно до п. 161 підрозділу 10 Розділу XX Перехідних положень Кодексу оподаткування військовим збором подовжено до набрання чинності рішенням Верховної Ради України про завершення реформи Збройних Сил України.

Об'єктом оподаткування військовим збором є доходи, визначені ст. 163 Кодексу (п.п. 1.2 п. 161 підрозділу 10 розділу XX Кодексу).

Також відповідно до п.п. 1.7 п. 16¹ підрозділу 10 розділу XX Кодексу звільняються від оподаткування військовим збором, зокрема доходи, що згідно з розділом IV Кодексу не включаються до загального оподаткованого доходу фізичних осіб, крім доходів, зазначених у підпунктах 165.1.2, 165.1.18, 165.1.25, 165.1.52 п. 165.1 ст. 165 Кодексу.

Реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та офіційно повідомили про це відповідний контролюючий орган і мають відмітку у паспорті) використовуються органами державної влади, юридичними особами незалежно від організаційно-правових форм, включаючи установи Національного банку України, банки та інші фінансові установи, фізичними особами - підприємцями, а також фізичними особами в усіх документах, які містять інформацію про об'єкти оподаткування фізичних осіб або про сплату податків, зокрема у разі виплати доходів, з яких утримуються податки згідно із законодавством України. Фізичні особи зобов'язані подавати інформацію про реєстраційний номер облікової картки юридичним та фізичним особам, що виплачують їм доходи (п.п. 70.12.1 п. 70.12 ст. 70 Кодексу).

Документи, пов'язані з проведенням операцій, передбачених п. 70.12 ст. 70 Кодексу, які не мають реєстраційного номера облікової картки платника податків або серії та номера паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та офіційно повідомили про це відповідний контролюючий орган і мають відмітку у паспорті), вважаються оформленими з порушенням вимог законодавства України (п. 70.13 ст. 70 Кодексу).

Податковий агент, який нараховує (виплачує, надає) оподатковуваний дохід на користь платника податку, зобов'язаний утримувати податок із суми такого доходу за його рахунок, використовуючи ставку податку на доходи фізичних осіб визначену ст. 167 Кодексу (п.п. 168.1.1 п. 168.1 ст. 168 Кодексу).

Особи, які відповідно до Кодексу мають статус податкових агентів, зобов'язані своєчасно та повністю нараховувати, утримувати та сплачувати (перераховувати) до бюджету податок (військовий збір) з доходу, що виплачується на користь платника податку та оподатковується до або під час такої виплати за її рахунок і подавати у строки, встановлені Кодексом для податкового кварталу, податковий розрахунок суми доходу, нарахованого (сплаченого) на користь платників податку, а також суми утриманого з них податку до контролюючого органу за місцем свого розташування (п. 176.2 ст. 176 Кодексу).

Платник податку – фізична особа, що отримує доходи від особи, яка не є податковим агентом, зобов'язаний включити суму таких доходів до загального річного оподатковуваного доходу та подати податкову декларацію за наслідками звітного податкового року, а також сплатити податок з таких доходів (п.п. 168.2.1 п. 168.2 ст. 168 Кодексу).

Відповідно до п. 179.1 ст. 179 Кодексу платник податку зобов'язаний подати річну декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) до контролюючого органу, де перебуває на обліку, до 1 травня року, що настає за звітним (п. 49.18.4 п. 49.18 ст. 49 Кодексу), та самостійно до 1 серпня року, що настає за звітним, сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену в поданій ним податковій декларації (п. 179.7 ст. 179 Кодексу).

Кодекс не містить окремого поняття «вживаних товарів». Однак містить поняття «товари» - це матеріальні та нематеріальні активи, у тому числі земельні ділянки, земельні частки (паї), а також цінні папери та деривативи, що використовуються у будь-яких операціях, крім операцій з їх випуску (емісії) та погашення (п.п.14.1.244 п. 14.1 ст. 14 Кодексу).

Водночас продаж (реалізація) товарів – це будь-які операції, що здійснюються, зокрема згідно з договорами купівлі-продажу та іншими цивільно-правовими договорами, які передбачають передачу прав власності на такі товари за плату або компенсацію незалежно від строків її надання (п.п. 14.1.202 п. 14.1 ст. 14 Кодексу).

При цьому діяльність особи, що пов'язана з реалізацією товарів, спрямована на отримання доходу і проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими договорами є господарською діяльністю.

Щодо оподаткування ломбардних операцій

У розумінні Кодексу ломбардна операція - операція, що здійснюється фізичною, з отримання коштів від юридичної особи, що є фінансовою установою, згідно із законодавством України, під заставу товарів або валютних цінностей. Ломбардні операції є різновидом кредиту під заставу (п.п. 14.1.100 п. 14.1 ст. 14 Кодексу).

Не включаються до розрахунку оподатковуваного доходу платника податку – фізичної особи основна сума кредиту, що отримується платником податку (протягом строку дії договору), у тому числі фінансового кредиту, забезпеченого заставою, на визначений строк та під проценти (п.п. 165.1.29 п. 165.1 ст. 165 Кодексу).

Отже, протягом строку дії відповідного договору основна сума кредиту, отриманого платником податку – фізичною особою від ломбарду, не оподатковується податком на доходи фізичних осіб та військовим збором.

Разом з тим, у разі неповернення грошових коштів у вигляді фінансового кредиту у термін, встановлений договором, сума такого кредиту включається податковим агентом до оподатковуваного доходу платника податку та оподатковується на загальних підставах. При цьому доходом фізичної особи є також сума різниці, яка розрахована та повернута платнику відповідно до законодавства.

Щодо оподаткування доходу, отриманого фізичною особою від продажу, наприклад мобільного телефону, побутової техніки, планшету у т.ч. через мережу Інтернет, які належали такій особі

У разі якщо фізична особа продає такий товар юридичній особі або самозайнятій особі, або здійснює продаж за посередництвом комісіонера, які у розумінні Кодексу є податковими агентами, то такі податкові агенти зобов'язані утримувати податок на доходи фізичних осіб за ставкою 18 відс. та військовий збір - 1,5 відсотка.

Якщо фізична особа продає такий товар іншій фізичній особі, то дохід отриманий від такого продажу включається до оподатковуваного доходу фізичної особи (продавця), який зобов'язаний подати податкову декларацію за наслідками звітного податкового року в якому відбувалася цей продаж, а також сплатити до бюджету податок на доходи фізичних осіб та військовий збір.

Щодо оподаткування доходу, отриманого платником податку - фізичною особою за здані (продані) ним вторинну сировину, побутові відходи

Сума доходу, отримана платником податку за здані (продані) ним вторинну сировину, побутові відходи не включаються до оподатковуваного доходу платника податку – фізичної особи (п.п. 165.1.25 п. 165.1 ст. 164 та п.п. 1.7 п. 161 підрозділу 10 розділу XX Кодексу).

При цьому, слід враховувати положення Закону України «Про відходи», який визначає зокрема, правові, організаційні та економічні засади діяльності, пов'язаної із запобіганням або зменшенням обсягів утворення відходів, їх збиранням, перевезенням, зберіганням, сортуванням, обробленням, утилізацією та видаленням, знешкодженням та захороненням.

Щодо оподаткування доходу, отриманого платником податку - фізичною особою від продажу власної сільськогосподарської продукції, яка вирощена такою особою на присадибній ділянці іншій фізичній особі

Сільськогосподарська продукція - це продукція, що підпадає під визначення груп 1 - 24 УКТ ЗЕД, якщо при цьому така продукція зокрема, вирощується, збирається безпосередньо виробником цієї продукції на власних площах для продажу (п.п.14.1.234 п. 14.1 ст. 14 Кодексу).

Не включаються до оподаткованого доходу платника податку – фізичної особи (не оподатковується податком на доходи фізичних осіб та військовим збором) доходи, отримані від продажу власної сільськогосподарської продукції, що вирощена, зібрана безпосередньо фізичною особою на земельних ділянках, наданих їй у розмірах, встановлених Земельним кодексом України для ведення садівництва та/або для будівництва і обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибні ділянки) та/або для індивідуального дачного будівництва.

Податкову декларацію про майновий стан і доходи викладено у новій редакції

Наказом Міністерства фінансів України від 06.06.2017 №556 «Про внесення змін до наказу Міністерства фінансів України від 02 жовтня 2015 року №859», що зареєстрований у Міністерстві юстиції України 05.07.2017 за №821/30689 (далі – Наказ №556), у новій редакції викладено: податкову декларацію про майновий стан і доходи (далі – Декларація) та Інструкцію щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи, затверджених наказом Міністерства фінансів України від 02.10.2015 №859, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 26.10.2015 за №1298/27743 (у редакції наказу Міністерства фінансів України від 15.09.2016 №821).

Зміни внесені відповідно до Закону України від 21.12.2016 №1797-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо покращення інвестиційного клімату в Україні».

Так, зокрема, внесені наступні зміни:

- у розділі II «Доходи, які включаються до загального річного оподаткованого доходу» Декларації *рядок 10.9* «інші доходи, у тому числі» *доповнено рядком 10.9.1* «у вигляді додаткового блага (прощений (анульований) борг за кредитом, що отриманий на придбання житла (іпотечний кредит)», в якому відображається дохід, отриманий фізичною особою відповідно до п.п.164.2.17 п.164.2 ст.164 Податкового кодексу України від 02.12.2010 №2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ);

- розділ I «Доходи від провадження господарської діяльності» додатку Ф2 «Розрахунок податкових зобов'язань з податку на доходи фізичних осіб та військового збору з доходів, отриманих самозайнятою особою» до Декларації (далі – Додаток Ф2) *доповнено графою 8 «амортизаційні відрахування»*, сума яких розраховується відповідно до підпунктів 177.4.6 – 177.4.9 п.177.4 ст.177 ПКУ;

- до Додатку Ф2 *додано новий розділ II «Інформація щодо нарахованої амортизації»;*

- розділ III «Податкові зобов'язання з податку на доходи фізичних осіб/військового збору» Додатку Ф2 *доповнено рядком 1.2* «сума податку на доходи фізичних осіб, самостійно нарахована платником податку протягом звітного (податкового) року за результатами останнього базового (звітного) періоду, у т.ч. у разі припинення підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця протягом звітного (податкового) року», що заповнюється фізичними особами – підприємцями, які припинили підприємницьку діяльність протягом звітного (податкового) року та подали Декларацію відповідно до абзацу другого п.177.11 ст.177 ПКУ.

Наказ №556 набирає чинності з 31 грудня 2017 року (опубліковано у бюлетені «Офіційний вісник України» від 25.07.2017 №58).

В якому розмірі включається до податкової знижки сума витрат фізособи у вигляді пожертвувань або благодійних внесків, переданих неприбутковим організаціям, та які підтверджуючі документи необхідно надати контролюючому органу?

Відповідно до п.п.166.3.2 п.166.3 ст.166 Податкового кодексу України від 02.12.2010 №2755-VI із змінами та доповненнями (далі – ПКУ) платник податку має право включити до податкової знижки у зменшення оподаткованого доходу платника податку за наслідками звітного податкового року, визначеного з урахуванням положень п.164.6 ст.164 ПКУ, суму коштів або вартість майна, переданих платником податку у вигляді пожертвувань або благодійних внесків неприбутковим організаціям, зареєстрованим в Україні та внесеним до Реєстру неприбуткових організацій та установ на дату передачі таких коштів та майна, у розмірі, що не перевищує 4% суми його загального оподаткованого доходу такого звітного року.

Згідно із п.п.166.2.1 п.166.2 ст.166 ПКУ до податкової знижки включаються фактично здійснені протягом звітного податкового року платником податку витрати, підтверджені відповідними платіжними та розрахунковими документами, зокрема, квитанціями, фіскальними або товарними чеками, прибутковими касовими ордерами, копіями договорів, що ідентифікують продавця товарів (робіт, послуг) і їх покупця (отримувача). У зазначених документах обов'язково повинно бути відображено вартість таких товарів (робіт, послуг) і строк їх продажу (виконання, надання).

При цьому, ст.729 Цивільного кодексу України від 16.01.2003 №435-IV зі змінами (далі – ЦКУ) передбачено, що пожертвою є дарування нерухомих та рухомих речей, зокрема грошей та цінних паперів, особам, встановленим частиною першою ст.720 ЦКУ, для досягнення ними певної, наперед обумовленої мети.

Договір про пожертву є укладеним з моменту прийняття пожертви.

До договору про пожертву застосовуються положення про договір дарування, якщо інше не встановлено законом.

Таким чином, одним із підтверджуючих документів, які необхідно надати платником податку контролюючому органу, є копія договору про пожертву.

Відповідне питання та відповідь на нього розміщене у категорії 103.06.02 Бази знань, що знаходиться на сервісі «Загальнодоступний інформаційно-довідковий ресурс» офіційного веб-порталу ДФС України за посиланням <http://zir.sfs.gov.ua> у розділі: «ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ З БАЗИ ЗНАНЬ».

Коригування форми 1-ДФ

Пунктом 3.1 розділу III Порядку заповнення та подання податковими агентами Податкового розрахунку сум доходу, нарахованого (сплаченого) на користь платників податку, і сум утриманого з них податку, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 13.01.2015 №4, визначено перелік реквізитів, які заповнюються у формі №1ДФ.

Проведення коригувань реквізитів зазначеної форми здійснюється відповідно до розділу IV цього Порядку.

Коригування поданої і прийнятої форми №1ДФ проводяться на підставі самостійно виявлених податковим агентом помилок, а також на підставі повідомлень про помилки, виявлені контролюючим органом (п. 4.1 розділу IV Порядку № 4).

У разі необхідності проведення коригувань у формі № 1ДФ до закінчення строку її подання подається звітна нова форма (п. 4.2 розділу IV цього Порядку).

Уточнююча форма № 1ДФ подається у разі необхідності проведення коригувань після закінчення строку її подання. Уточнююча форма № 1ДФ може подаватися як за звітний період, так і за попередні періоди (п. 4.3 розділу IV Порядку № 4).

При цьому заповнення звітної нової та уточнюючої форм № 1ДФ є однаковим. Звітна нова та уточнююча форми № 1ДФ подаються на підставі інформації з попередньо поданої форми і містять інформацію лише за рядками й реквізитами, які уточнюються.

Для проведення коригування необхідно виключити рядок, в якому було допущено помилку. Для виключення одного помилкового рядка з попередньо введеної інформації потрібно повторити всі графи такого рядка і у графі 9 зазначити «1» — на виключення рядка.

Після чого для введення нового рядка потрібно повністю заповнити всі його графи і у графі 9 зазначити «0» — на введення рядка.

Відповідно до п. 119.2 ст. 119 ПКУ неподання, подання з порушенням встановлених строків, подання не у повному обсязі, з недостовірними відомостями або з помилками податкової звітності про суми доходів, нарахованих (сплачених) на користь платника податків, суми утриманого з них податку, якщо такі недостовірні відомості або помилки призвели до зменшення та/або збільшення податкових зобов'язань платника податку та/або до зміни платника податку – тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 510 гривень.

Ті самі дії, вчинені платником податків, до якого протягом року було застосовано штраф за таке саме порушення, - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 1020 гривень.

ПДФО: оподаткування турів вихідного дня та літнього відпочинку за рахунок коштів професійної спілки

Оподаткування доходів фізичних осіб регламентується розд. IV Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ), згідно з п.п. 165.1.35 п. 165.1 ст. 165 якого до складу загального місячного (річного) оподатковуваного доходу не включаються вартість путівок на відпочинок, оздоровлення та лікування, у тому числі на реабілітацію інвалідів, на території України платника податку та/або його дітей віком до 18 років, які надаються йому безоплатно або із знижкою (у розмірі такої знижки) професійною спілкою, до якої зараховуються профспілкові внески платника податку – члена такої професійної спілки, створеної відповідно до законодавства України, або за рахунок коштів відповідного фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Тобто, положення зазначеного пункту поширюються на платників податків, які отримують виключно путівки від професійної спілки.

Водночас, п.п. «е» п.п. 164.2.17 п. 164.2 ст. 164 ПКУ передбачено, що до загального місячного оподатковуваного доходу платника податку включається дохід, отриманий платником податку як додаткове благо (крім випадків, передбачених ст. 165 ПКУ) у вигляді вартості безоплатно отриманих товарів (робіт, послуг), визначеної за правилами звичайної ціни, а також суми знижки звичайної ціни (вартості) товарів (робіт, послуг), індивідуально призначеної для такого платника податку, крім сум, зазначених у п.п. 165.1.53 п. 165.1 ст. 165 ПКУ.

Податковий агент, який нараховує (виплачує, надає) оподатковуваний дохід на користь платника податку, зобов'язаний утримувати податок із суми такого доходу за його рахунок, використовуючи ставку податку 18 відс., визначену ст. 167 ПКУ (п.п. 168.1.1 п. 168.1 ст. 168 ПКУ).

Враховуючи викладене, вартість турів вихідного дня та літнього відпочинку, що організовуються та оплачуються за рахунок коштів професійної спілки для її членів (членів їх сімей) без придбання путівок, включається до їх загального місячного (річного) оподатковуваного доходу як додаткове благо та оподатковується ПДФО на загальних підставах.

Розширено Перелік розрахункових операцій, які не підпадають під оподаткування

Головне управління ДФС інформує платників про затвердження Переліку операцій з розрахунково-касового обслуговування, які відповідно до пп.196.1.5 Податкового кодексу України не є об'єктом оподаткування ПДВ. Вказаний Перелік затверджений постановою Правління Нацбанку України від 01.08.2017р. та набрав чинності з 4 серпня поточного року.

Тобто, починаючи з 4 серпня поточного року, з дати набрання чинності постанови, не є об'єктом оподаткування наступні операції з розрахунково – касового обслуговування:

- відкриття/закриття рахунків клієнтів банків (фізичних і юридичних осіб) у національній та іноземній валютах;
- документальне оформлення чи підтвердження розрахунків клієнтів;
- проведення розрахунків клієнтів;
- операції, що забезпечують виконання розрахунків або є їх складовою частиною;
- операції з касового обслуговування клієнтів;
- операції зі спеціальними платіжними засобами;
- операції з векселями;
- операції з електронними грошима.

Додамо, що постанова Правління Національного банку України від 15.11.2011р. № 400 "Про затвердження Переліку типових операцій з розрахунково-касового обслуговування, які відповідно до підпункту 196.1.5 пункту 196.1 статті 196 розділу V Податкового кодексу України не є об'єктом оподаткування" втратила чинність.

Нові форми звітності з транспортного податку

З 15 серпня поточного року набув чинності наказ Мінфіну від 27.06.2017 р. №595, яким викладено в новій редакції податкову декларацію з транспортного податку. Додамо, що зміни звітної форми зумовлені нововведеннями, які набрали чинності з 1 січня поточного року в частині визначення об'єкта оподаткування. Зокрема, при визначенні середньоринкової вартості автомобіля враховуватиметься не лише марка, модель, рік випуску та об'єм циліндрів двигуна, але й тип пального. Окрім того, уточнено зміст окремих граф та приміток форми.

Нагадаємо, що згідно з пп. 267.6.4 ПКУ таку декларацію подають лише юридичні особи. Вони самостійно обчислюють суму податку станом на 1 січня звітного року і до 20 лютого цього ж року подають контролюючому органу за місцем реєстрації об'єкта оподаткування декларацію за формою, встановленою у порядку, передбаченому ст. 46 ПКУ, з розбивкою річної суми рівними частками поквартально.

Щодо набрання чинності нової форми декларації, то відповідно до п. 46.6 ПКУ, до визначення нових форм декларацій (розрахунків), які набирають чинності для складання звітності за податковий період, що настає за податковим періодом, у якому відбулося їх оприлюднення, є чинними форми декларацій (розрахунків), чинні до такого визначення.

Окрім того звертаємо увагу, що з 21 липня набув чинності наказ Мінфіну від 16.06.2017 р. № 583, яким внесені зміни до наказу від 16.06.2015 р. № 563 «Про затвердження форми відомостей, необхідних для розрахунку транспортного податку». Зокрема, форму відомостей, необхідних для розрахунку транспортного податку за місцем реєстрації об'єкта оподаткування (форма Л), викладено в новій редакції.

Додамо, що вказана форма відомостей подається органи внутрішніх справ щомісяця у десятиденний строк після закінчення календарного місяця до контролюючих органів для розрахунку та справляння податку фізичними та юридичними особами, за місцем реєстрації об'єкта оподаткування станом на перше число відповідного місяця.

До відома громадян! Змінено вимоги щодо перевезення готівки через митний кордон України!

Листом Національного банку України, від 30.06.2017 №40-00005/45817, надано відповідні роз'яснення щодо практичного застосування вимог постанови Правління Національного банку України від 21.03.2017 №24 «Про внесення змін до Інструкції про переміщення готівки і банківських металів через митний кордон України», що набула чинності 23.03.2017. Новими нормами змінено вимоги щодо переміщення **фізичними особами-резидентами готівки** через митний кордон України у сумі, що перевищує еквівалент 10000 євро.

Згідно з новим порядком переміщення готівки через митний кордон України фізичні особи – резиденти мають право ввозити/вивозити в Україну/ з України готівку не тільки в тій валюті, що зазначена у документі банку про зняття готівки з рахунку, а також у валюті, яка була отримана цією особою в наслідок здійснення валютно – обмінної операції. У такому випадку необхідна наявність документа не тільки про зняття з рахунку, а про здійснення валютно – обмінної операції.

Таким чином, у разі вивезення фізичною особою – резидентом готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10000 євро, ця особа під час проходження має надати митним органам:

- 1) заяву на видачу готівки відповідно до Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 01.06.2011 № 174, або довідку банку у довільній формі про зняття готівки з рахунку;
 - 2) документи про здійснення валютно – обмінної операції. Згідно з Інструкцією про порядок організації та здійснення валютно – обмінних операцій на території України, затвердженою постановою правління Національного банку України від 12.12.2002 № 502, такими документами є квитанція про здійснення валютно – обмінної операції, яка оформляється банками, фінансовими установами під час здійснення (крім тих, що проводяться через платіжні пристрої) за формою, наведеною у додатку 3 до цієї Інструкції. Крім цього, у разі здійснення банком, фінансовою установою купівлі у фізичних осіб готівкової іноземної валюти за готівкові гривні через платіжні пристрої, таким документом буде квитанція/чек банкомата.
- У разі ввезення в Україну фізичними особами – резидентами готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10000 євро, фізична особа має надати відповідні документи країни, в якій були здійсненні операції із зняття коштів з рахунку та здійснення валютно – обмінної операції (якщо така відбулася).

Листом Національного банку України, від 30.06.2017 №40-00005/45817, надано відповідні роз'яснення щодо практичного застосування вимог постанови Правління Національного банку України від 21.03.2017 №24 «Про внесення змін до Інструкції про переміщення готівки і банківських металів через митний кордон України», що набула чинності 23.03.2017. Новими нормами змінено вимоги щодо переміщення **фізичними особами-резидентами готівки** через митний кордон України у сумі, що перевищує еквівалент 10000 євро.

Згідно з новим порядком переміщення готівки через митний кордон України фізичні особи – резиденти мають право ввозити/вивозити в Україну/ з України готівку не тільки в тій валюті, що зазначена у документі банку про зняття готівки з рахунку, а також у валюті, яка була отримана цією особою в наслідок здійснення валютно – обмінної операції. У такому випадку необхідна наявність документа не тільки про зняття з рахунку, а про здійснення валютно – обмінної операції.

Таким чином, у разі вивезення фізичною особою – резидентом готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10000 євро, ця особа під час проходження має надати митним органам:

- 1) заяву на видачу готівки відповідно до Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 01.06.2011 № 174, або довідку банку у довільній формі про зняття готівки з рахунку;
 - 2) документи про здійснення валютно – обмінної операції. Згідно з Інструкцією про порядок організації та здійснення валютно – обмінних операцій на території України, затвердженою постановою правління Національного банку України від 12.12.2002 № 502, такими документами є квитанція про здійснення валютно – обмінної операції, яка оформляється банками, фінансовими установами під час здійснення (крім тих, що проводяться через платіжні пристрої) за формою, наведеною у додатку 3 до цієї Інструкції. Крім цього, у разі здійснення банком, фінансовою установою купівлі у фізичних осіб готівкової іноземної валюти за готівкові гривні через платіжні пристрої, таким документом буде квитанція/чек банкомата.
- У разі ввезення в Україну фізичними особами – резидентами готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10000 євро, фізична особа має надати відповідні документи країни, в якій були здійсненні операції із зняття коштів з рахунку та здійснення валютно – обмінної операції (якщо така відбулася).

Порядок прийняття рішення про розстрочення, відстрочення грошових Відповідно до п. 100.8. ст. 100 Податкового кодексу (далі – ПКУ), рішення про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу, а також про перенесення строків сплати розстрочених, відстрочених сум або їх частки приймається у такому порядку:

- стосовно загальнодержавних податків та зборів – керівником (його заступником або уповноваженою особою) контролюючого органу з урахуванням особливостей, визначених п. 100.9 ст. 100 ПКУ;

- стосовно місцевих податків та зборів – керівником (його заступником або уповноваженою особою) контролюючого органу та затверджується фінансовим органом місцевого органу виконавчої влади, до бюджету якого зараховуються такі місцеві податки та збори.

Згідно з п. 100.9 ст. 100 ПКУ, рішення про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу, а також про перенесення строків сплати розстрочених, відстрочених сум або їх частки щодо загальнодержавних податків та зборів на строк, що виходить за межі одного та/або більше бюджетних років, крім випадків, передбачених п. 100.9 ст. 100 ПКУ, приймається керівником (його заступником або уповноваженою особою) центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову та митну політику, про що повідомляється центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

Рішення про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу, а також про перенесення строків сплати розстрочених, відстрочених сум або їх частки щодо загальнодержавних податків та зборів на строк, що виходить за межі одного та/або більше бюджетних років, якщо сума, заявлена до розстрочення, відстрочення, або сума розстрочених, відстрочених грошових зобов'язань чи податкового боргу, щодо яких переносяться строки сплати, становить один мільйон гривень та більше, приймається керівником (його заступником або уповноваженою особою) центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову та митну політику, за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

Рішення про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу, а також про перенесення строків сплати розстрочених, відстрочених сум, якщо сума попередньо наданого розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань чи податкового боргу не була погашена, приймається за вмотивованим та обґрунтованим рішенням керівника (заступника керівника) центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

Повідомити органи ДФС про зміну головного бухгалтера потрібно у 10- денний строк

У разі зміни особи, відповідальної за ведення бухгалтерського та податкового обліку на підприємстві, до контролюючих органів необхідно подати заяву за формою №1-ОПП у 10- денний строк з дня виникнення змін в облікових даних.

Слід знати, при поданні цієї заяви з позначкою «Відомості про особу, відповідальну за ведення бухгалтерського та/або податкового обліку» заповнюються 1,2,4 та 10 поля заяви. Інформація про засновників не подається.

Водночас платники податків, які уклали з відповідним контролюючим органом договір про визнання електронних документів, можуть подати заяву за формою №1-ОПП з позначкою «Відомості про особу, відповідальну за ведення бухгалтерського та/або податкового обліку» засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації електронного підпису підзвітних осіб у порядку, визначеному законодавством.

Діє новий порядок застосування податкової застави

Міністерство фінансів України наказом від 16.06.2017 № 586 затвердив Порядок застосування податкової застави контролюючими органами.

Дія цього Порядку поширюється на платників податків - фізичних осіб (резидентів і нерезидентів), юридичних осіб (резидентів і нерезидентів) та їх відокремлені підрозділи, які мають, одержують (передають) об'єкти оподаткування або провадять діяльність (операції), що є об'єктом оподаткування відповідно до Податкового кодексу України або податкових законів, і на яких покладено обов'язок із сплати податків, зборів, платежів.

З метою забезпечення виконання платником податків обов'язків, визначених Податковим кодексом, майно такого платника податків у встановлених випадках передається у податкову заставу.

Право податкової застави виникає згідно з Податковим кодексом та не потребує письмового оформлення.

Право податкової застави виникає:

у разі несплати у строки, встановлені Податковим кодексом, суми грошового зобов'язання, самостійно визначеної платником податків у податковій декларації, - з дня, що настає за останнім днем зазначеного строку;

у разі несплати у строки, встановлені Податковим кодексом, суми грошового зобов'язання, самостійно визначеної контролюючим органом, - з дня виникнення податкового боргу;

у випадку, визначеному в пункті 100.11 статті 100 Податкового кодексу, - з дня укладання договору про розстрочення, відстрочення грошових зобов'язань.

Право податкової застави не застосовується, якщо загальна сума податкового боргу платника податків не перевищує шістдесяті неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Розстрочення, відстрочення податкового боргу не звільняють майно платника податків з-під податкової застави.

Як правильно громадянам перевозити готівку через кордон

Фахівці митниці ДФС роз'яснюють практичне застосування вимог Інструкції про переміщення готівки і банківських металів через митний кордон України, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 27.05.2008 N 148 (далі - Інструкція N 148), в частині надання роз'яснення щодо документів, що підтверджують переміщення фізичними особами – резидентами готівки через митний кордон України у сумі, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро.

Пунктом 2 глави 2 Інструкції N 148 зазначено:

Фізична особа – резидент має право ввозити в Україну та вивозити за межі України готівку в сумі, що перевищує в еквіваленті 10000 євро, за умови письмового декларування митному органу в повному обсязі та за наявності документів, що підтверджують зняття готівки з рахунків у банках (фінансових установах), та квитанції про здійснення валютно-обмінної операції з цією готівкою, якщо така мала місце, виключно на ту суму, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро.

Фізична особа – резидент – працівник дипломатичної служби України, який повертається в Україну після завершення довготермінового відрядження, має право ввозити в Україну готівку, видану закордонною дипломатичною установою України у вигляді компенсаційних виплат в іноземній валюті, у сумі, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро, на підставі довідки закордонної дипломатичної установи України про суму виплаченої готівки за підписами керівника та спеціаліста з фінансових питань закордонної дипломатичної установи України, скріпленої відбитком печатки цієї установи.

Строк дії таких документів становить 90 календарних днів починаючи з дня зняття готівки з рахунків у банках (фінансових установах) / дати видачі довідки про виплату готівки закордонною дипломатичною установою України".

Зазначеними нормами, які були запроваджені постановою Правління Національного банку України від 21.03.2017 N 24 "Про внесення змін до Інструкції про переміщення готівки і банківських металів через митний кордон України" і набули чинності 23.03.2017, змінено вимоги щодо переміщення готівки фізичними особами – резидентами через митний кордон України у сумі, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро.

Згідно з новим порядком переміщення готівки через митний кордон України фізичні особи - резиденти мають право ввозити/вивозити в Україну / з України готівку не тільки в тій валюті, що зазначена у документі банку про зняття готівки з рахунку, а також у валюті, яка була отримана цією особою внаслідок здійснення валютно-

обмінної операції. У такому випадку необхідна наявність документа не тільки про зняття готівки з рахунку, а і про здійснення валютно-обмінної операції.

Таким чином, у разі вивезення фізичною особою – резидентом готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро, ця особа під час митного проходження має надати митним органам:

1) заяву на видачу готівки відповідно до Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої постановою Правління Національного банку України від 01.06.2011 N 174, або довідку банку у довільній формі про зняття готівки з рахунку;

2) документи про здійснення валютно-обмінної операції. Згідно з Інструкцією про порядок організації та здійснення валютно-обмінних операцій на території України, затвердженою постановою правління Національного банку України від 12.12.2002 N 502, такими документами є квитанція про здійснення валютно-обмінної операції, яка оформлюється банками, фінансовими установами під час здійснення (крім тих, що проводяться через платіжні пристрої) за формою, наведеною у додатку 3 до цієї Інструкції. Крім цього, у разі здійснення банком, фінансовою установою купівлі у фізичних осіб готівкової іноземної валюти за готівковий гривні через платіжні пристрої, таким документом буде квитанція/чек банкомата.

У разі ввезення в Україну фізичними особами – резидентами готівки у сумі, що перевищує в еквіваленті 10 000 євро, фізична особа має надати відповідні документи країни, в якій були здійснені операції із зняття коштів з рахунку та здійснення валютно-обмінної операції (якщо така відбулася).

Взяття на облік платника податків за неосновним місцем

Порядок взяття на облік за неосновним місцем обліку платників податків визначено розділом VII Порядку обліку платників податків і зборів, затвердженого наказом Мінфіну від 09.12.2011 № 1588 (у редакції наказу Мінфіну від 22.04.2014 № 462) (далі – Порядок).

Якщо відповідно до законодавства у платника податків, крім обов'язків щодо подання податкових декларацій (розрахунків, звітів) та/або нарахування, утримання або сплати (перерахування) податків, зборів на території адміністративно-територіальної одиниці за своїм місцезнаходженням, виникають такі обов'язки на території іншої адміністративно-територіальної одиниці, то такий платник податків зобов'язаний стати на облік за таким неосновним місцем обліку у відповідному контролюючому органі (п. 7.1 Порядку).

Для взяття на облік за неосновним місцем обліку платник податків зобов'язаний протягом 10 робочих днів після створення відокремленого підрозділу, реєстрації рухомого чи нерухомого майна чи відкриття об'єкта чи підрозділу, через які провадиться діяльність або які підлягають оподаткуванню чи пов'язані з оподаткуванням, подати до відповідного контролюючого органу заяву про взяття на облік за неосновним місцем обліку за формою № 17-ОПП (додаток 9 до Порядку).

Платники податків, які уклали з відповідним контролюючим органом договір про визнання електронних документів, можуть подати заяву за формою № 17-ОПП засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації електронного підпису підзвітних осіб у порядку, визначеному законодавством.

Заява за формою № 17-ОПП може бути подана як до контролюючого органу за неосновним місцем обліку, так і до контролюючого органу за основним місцем обліку.

У разі подання заяви за формою № 17-ОПП до контролюючого органу за неосновним місцем обліку платник податків у розділі 3 заяви може зазначити контролюючий орган, до якого подається заява, та обрати адміністративно-територіальні одиниці (за місцезнаходженням об'єктів оподаткування), які обслуговуються таким органом.

У разі подання заяви за формою № 17-ОПП до контролюючого органу за основним місцем обліку платник податків у розділі 3 заяви може зазначити всі контролюючі органи, у яких бажає стати на облік за неосновним місцем обліку, та обрати адміністративно-територіальні одиниці (за місцезнаходженням об'єктів оподаткування), які обслуговуються такими органами.

Також взяття на облік за неосновним місцем обліку здійснюється на підставі:

повідомлення про об'єкти оподаткування або об'єкти, пов'язані з оподаткуванням або через які провадиться діяльність, за формою № 20-ОПП (додаток 10 до Порядку), поданого платником відповідно до розділу VIII Порядку, та якщо у такому повідомленні платник податків визначив контролюючий орган, у якому бажає стати на облік за неосновним місцем обліку за місцезнаходженням відповідного об'єкта оподаткування;

заяви за формою № 5-ОПП, поданої нотаріусом відповідно до пункту 6.7 розділу VI цього Порядку, та якщо у такій заяві платник зазначив про бажання стати на облік за неосновним місцем обліку в контролюючому органі за місцезнаходженням робочого місця.

У разі якщо платник податків визначив контролюючий орган, у якому бажає стати на облік за неосновним місцем обліку, у повідомленні за формою № 20-ОПП або заяві за формою № 5-ОПП, платник податків звільняється від обов'язку подання до контролюючого органу заяви за формою № 17-ОПП.

Контролюючим органом за основним місцем обліку у разі звернення платника податків може бути надано перелік контролюючих органів, у яких такий платник перебуває на обліку за неосновним місцем обліку.

3 20 вересня наберуть чинності зміни до Порядку надсилання податкових повідомлень-рішень

Міністерство фінансів України наказом від 21.07.2017 р. № 658, зареєстрованим в Міністерстві юстиції 18.08.2017 за N 1021/30889 (далі – Наказ № 658), внесло зміни до Порядку надіслання контролюючими органами податкових повідомлень-рішень платникам податків. Наказ № 658 опубліковано в бюлетені «Офіційний вісник України» від 08.09.2017 №70 та набере чинності з 20 вересня 2017 року.

Щодо порядку складання контролюючими органами податкових повідомлень-рішень, то уточнено, що контролюючий орган визначає суму нарахування (зменшення) грошових, податкових зобов'язань, зменшення (збільшення) суми податкових зобов'язань та/або податкового кредиту та/або зменшення бюджетного відшкодування з ПДВ та/або зменшення від'ємного значення об'єкта оподаткування податком на прибуток або від'ємного значення суми ПДВ, що передбачені Податковим кодексом України (далі – ПКУ) або іншим законодавством, і складає податкове повідомлення-рішення.

Податкове повідомлення-рішення за формами:

- «Р» – складається у разі виявлення за результатами перевірок завищення або заниження податкових зобов'язань платника податків та за наслідками таких перевірок, передбачених ПКУ, штрафних (фінансових) санкцій, пов'язаних з таким заниженням (завищенням) податкових зобов'язань (крім грошових зобов'язань та/або штрафних (фінансових) санкцій, визначених іншими формами податкових повідомлень-рішень);

- «ПН» - складається у разі виявлення помилок при зазначенні обов'язкових реквізитів податкових накладних, передбачених п. 201.1 ст. 201 ПКУ та/або необхідності складання та реєстрації в ЄРПН ПН/РК до неї у випадках, передбачених ПКУ.

Податкове повідомлення-рішення у разі встановлення порушень вимог законодавства з питань державної митної справи складається контролюючим органом.

Більш детально з текстом Наказу №658 можна ознайомитися на офіційному веб-порталі Верховної Ради України

08 вересня набрав чинності Порядок направлення контролюючими органами податкових вимог платникам податків

Порядок направлення контролюючими органами податкових вимог платникам податків (далі – Порядок) визначає механізм формування, надсилання (вручення) та відкликання податкових вимог контролюючими органами, та поширюється на платників податків, у яких виник податковий борг. Порядок затверджено наказом Мініфіну від 30.06.2017 р. № 610 (далі – Наказ № 610), який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 24 липня 2017 р. за N 902/30770. Наказ № 610 опубліковано в Офіційному віснику України від 08.09.2017 N 70 та набрав чинності з моменту опублікування.

Так, податкова вимога формуватиметься у разі, якщо платник податків не сплатить у встановлені Податкового кодексу України (далі – ПКУ) строки суму:

узгодженого грошового зобов'язання;
непогашеної пені, нарахованої у порядку, визначеному ПКУ.

Податкова вимога не надсилатиметься (не вручатиметься), якщо загальна сума податкового боргу платника податків не буде перевищувати 60 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (1020 грн). У разі збільшення загальної суми податкового боргу до розміру, що перевищує 60 н.м.д.г., контролюючий орган надсилатиме (вручатиме) податкову вимогу такому платнику податків.

Податкова вимога надсилається (вручається) платнику податків у письмовій та/або електронній формі, але не раніше першого робочого дня після закінчення встановленого ПКУ граничного строку сплати суми грошового зобов'язання.

Крім загальних реквізитів, вона повинна містити відомості про:

факт виникнення грошового зобов'язання та права податкової застави;
розмір податкового боргу, який забезпечується податковою заставою;
обов'язок погасити податковий борг;
можливі наслідки його непогашення в установлений строк;
попередження про опис активів, які відповідно до законодавства можуть бути предметом податкової застави;
можливі дату та час проведення публічних торгів з їх продажу.

Довідник типів об'єктів оподаткування для подання форми №20-ОПП оновлено

Державна фіскальна служба України 04 вересня 2017 року оприлюднила новий довідник типів об'єктів оподаткування. На офіційному веб-порталі Державної фіскальної служби України (sfs.gov.ua) можна ознайомитися з оновленим Довідником типів об'єктів оподаткування (станом на 04.09.2017 р.).

Відповідно до норм Податкового кодексу України платники податків повинні повідомляти податкову про всі об'єкти оподаткування і об'єкти, пов'язані з оподаткуванням, а також їх появу та зміни.

Повідомлення про об'єкти оподаткування або об'єкти, пов'язані з оподаткуванням або через які провадиться діяльність, за формою №20-ОПП подається протягом 10 робочих днів після їх реєстрації, створення чи відкриття до контролюючого органу за основним місцем обліку платника податків.

Крім цього, слід зазначити, що у разі створення відокремленого підрозділу юридичної особи з місцезнаходженням за межами України повідомлення за формою N 20-ОПП подається юридичною особою протягом 10 робочих днів після створення, реєстрації такого підрозділу до контролюючого органу за основним місцем обліку юридичної особи.

У разі зміни відомостей про об'єкт оподаткування, а саме: зміна типу, найменування, місцезнаходження або стану об'єкта оподаткування, платник податків надає до контролюючого органу за основним місцем обліку повідомлення за формою N 20-ОПП з оновленою інформацією про об'єкт оподаткування, щодо якого відбулися зміни. У повідомленні поряд із реквізитом, який змінився, зазначається у дужках його попереднє значення.

При цьому в разі зміни призначення об'єкта оподаткування або його перепрофілювання інформація щодо такого об'єкта оподаткування надається в повідомленні двома рядками, а саме: в одному рядку зазначається інформація про закриття об'єкта оподаткування, призначення якого змінюється, у другому - оновлена інформація про об'єкт оподаткування, який створено чи відкрито на основі закритого.

2 жовтня 2017 року – граничний строк подання Звіту про контрольовані операції за 2016 рік

16.06.2017 р. набрав чинності наказ Мінфіну від 28.04.2017 р. №468, яким внесено зміни до форми та порядку складання Звіту про контрольовані операції. Тому Звіт про контрольовані операції, здійснені платниками податків протягом 2016 року, заповнюється та подається за оновленою формою. Водночас звіти за 2016 рік, подані платниками до набрання чинності наказом № 468, вважаються дійсними.

Роз'яснення щодо внесених змін до форми та порядку складання Звіту про контрольовані операції надано Державною фіскальною службою України у листі від 10.07.2017 р. №17973/7/99-99-15-02-01-17.

Наказ № 468 видано згідно з пп.39.4.2 п.39.4 ст.39 Податкового кодексу України з метою приведення у відповідність до норм Закону України від 21 грудня 2016 року N1797-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо покращення інвестиційного клімату в Україні» та запобігання виникненню спірних питань під час складання та подання звіту про контрольовані операції.

Якщо останній день строку подання звіту припадає на вихідний або святковий день, то останнім днем строку вважається операційний (банківський) день, що настає за вихідним або святковим днем.

Враховуючи, що у 2017 році 30 вересня припадає на вихідний день, граничним строком подання Звіту щодо контрольованих операцій за 2016 рік є 02.10.2017 р.

Єдиний податок

Коли єдинники застосовують нову форму декларації

Згідно із п. 46.6 ст. 46 Податкового кодексу України (далі – ПКУ) якщо в результаті запровадження нового податку або зміни правил оподаткування змінюються форми податкової звітності, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, який затвердив такі форми, зобов'язаний оприлюднити нові форми звітності.

До визначення нових форм декларацій (розрахунків), які набувають чинності для складання звітності за податковий період, що настає за податковим періодом, у якому відбулося їх оприлюднення, є чинними форми декларацій (розрахунків), чинні до такого визначення.

Якщо у майбутніх податкових періодах (з урахуванням строків давності, визначених ст. 102 ПКУ) платник податків самостійно (у тому числі за результатами електронної перевірки) виявляє помилки, що містяться у раніше поданій ним податковій декларації (крім обмежень, визначених ст. 50 ПКУ), він зобов'язаний надіслати уточнюючий розрахунок до такої податкової декларації за формою чинного на час подання уточнюючого розрахунку (п. 50.1 ст. 50 ПКУ). 3 5 травня 2017 набрав чинності наказ Міністерства фінансів України від 17.03.2017 №369 «Про затвердження Змін до наказу Міністерства фінансів України від 19 червня 2015 року №578» (далі – Наказ №369), який вніс зміни до форми Податкової декларації платника єдиного податку – фізичної особи підприємця, затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 19.06.2015 №578 (далі – Наказ №578).

З огляду на те, що базовим податковим (звітним) періодом для платників єдиного податку третьої групи є календарний квартал, а для платників першої та другої груп – календарний рік, то форма Податкової декларації платника єдиного податку – фізичної особи – підприємця, затверджена наказом №578 (в редакції Наказу №369), буде використовуватись платниками єдиного податку третьої групи для складання звітності за 9 місяців 2017 року починаючи з 01.10.2017, а платниками першої та другої груп для складання звітності за 2017 рік – з 01.01.2018.

Визначення групи та ставок юридичних осіб - платників єдиного податку та порядок переходу на спрощену систему оподаткування

Головне управління ДФС у Харківській області повідомляє, що відповідно до ст. 291 Податкового кодексу України юридична особа може самостійно обрати спрощену систему оподаткування, якщо така особа відповідає вимогам, що встановлені главою 1 розділу XIV Кодексу.

Юридичні особи - суб'єкти господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, поділяються на такі групи платників єдиного податку:

третья група - юридичні особи - суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми, у яких протягом календарного року обсяг доходу не перевищує 5 000 000 гривень;

четверта група - сільськогосподарські товаровиробники, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків.

Обмеження для переходу на спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів господарювання – юридичних осіб встановлені:

- для платників єдиного податку **третьої** групи п.291.5. ст 291 Кодексу;

- для платників єдиного податку **четвертої** групи п.291.5¹. ст 291 Кодексу.

Відсоткова ставка єдиного податку для платників третьої групи встановлюється у розмірі:

- **3** відсотків доходу - у разі сплати податку на додану вартість згідно з Податковим кодексом;

- 5 відсотків доходу - у разі включення податку на додану вартість до складу єдиного податку (п. 293.3 ст. 293 Кодексу).

Ставки єдиного податку для платників третьої групи (юридичні особи) встановлюються у подвійному розмірі ставок, визначених пунктом 293.3 цієї статті:

- до суми перевищення обсягу доходу, визначеного у підпункті 3 пункту 291.4 статті 291 Кодексу;
- до доходу, отриманого при застосуванні іншого способу розрахунків, ніж зазначений у главі 1 розділу XIV Податкового кодексу;
- до доходу, отриманого від здійснення видів діяльності, які не дають права застосовувати спрощену систему оподаткування.

Для обрання або переходу на спрощену систему оподаткування суб'єкт господарювання подає до контролюючого органу заяву.

До поданої заяви додається розрахунок доходу за попередній календарний рік, який визначається з дотриманням вимог, встановлених главою 1 розділу XIV Податкового кодексу.

Форма заяви та розрахунку затверджені наказом Міністерства фінансів України від 20.12.2011 N 1675. При складанні розрахунку необхідно дотримуватися розробленого алгоритму.

Як звітувати платнику єдиного податку

Головне управління ДФС у Харківській області нагадує, що платники єдиного податку першої та другої груп подають до контролюючого органу податкову декларацію платника єдиного податку у строк, встановлений для річного податкового (звітного) періоду. Відповідно до п.п. 49.18.3, п. 49.18 ст. 49 Податкового кодексу України - протягом **60 календарних днів**, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року. В декларації відображаються : обсяг отриманого доходу та щомісячні авансові внески, визначені п. 295.1 ст. 295 Кодексу, які сплачуються не пізніше 20 числа (включно) поточного місяця.

Платники єдиного податку першої та другої груп подають до контролюючого органу податкову декларацію у строки, встановлені для квартального податкового (звітного) періоду у разі:

- перевищення протягом року обсягу доходу, визначеного у п. 291.4 ст. 291 Кодексу
- самостійного прийняття рішення про перехід на сплату податку за ставками, встановленими для платників єдиного податку другої або третьої (фізичні особи - підприємці) груп
- відмови від застосування спрощеної системи оподаткування у зв'язку з переходом на сплату інших податків і зборів, визначених ПКУ.

Згідно з п. 296.3 ст. 296 Кодексу платники єдиного податку третьої групи подають до контролюючого органу податкову декларацію платника єдиного податку у строки, встановлені для квартального податкового (звітного) періоду.

Податкові декларації, крім випадків, передбачених Податковим кодексом, подаються за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному кварталу або календарному півріччю (у тому числі в разі сплати квартальних або піврічних авансових внесків) – **протягом 40 календарних днів**, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу (півріччя). Така норма встановлена п.п. 49.18.2 п. 49.18 ст. 49 Кодексу.

Платники єдиного податку третьої групи сплачують єдиний податок протягом 10 календарних днів після граничного строку подання податкової декларації за податковий (звітний) квартал (п. 295.3 ст. 295 Кодексу).

Якщо платник єдиного податку перейшов на загальну систему оподаткування, декларація з ПДВ подається за підсумками місяця

Платники ПДВ, які сплачують єдиний податок можуть вибрати квартальний податковий період для подання звітності з ПДВ.

Заява про вибір квартального податкового періоду подається податковому органу разом з декларацією з ПДВ за наслідками останнього податкового періоду календарного року.

При цьому квартальний податковий період починає застосовуватися з першого податкового періоду наступного календарного року.

У разі якщо платник ПДВ, який застосовував спрощену систему оподаткування, переходить на загальну систему оподаткування, такий платник податку зобов'язаний самостійно перейти на місячний податковий період, починаючи з першого місяця переходу на загальну систему оподаткування, що зазначається у відповідній податковій декларації за наслідками такого місяця.

У такому випадку податкова декларація з ПДВ подається за базовий звітний (податковий) період, що дорівнює календарному місяцю, протягом 20 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) місяця.

Зазначена норма передбачена п. 202.2 ст. 202 Податкового кодексу України.

Підприємці - платники єдиного податку зобов'язані вести книгу обліку доходів

Платники єдиного податку першої і другої груп та платники єдиного податку третьої групи (фізичні особи - підприємці), які не є платниками ПДВ, ведуть книгу обліку доходів шляхом щоденного, за підсумками робочого дня, відображення отриманих доходів.

Записи у Книзі доходів виконуються за підсумками робочого дня, протягом якого отримано дохід, зокрема про кошти, які надійшли на поточний рахунок платника податку та/або які отримано готівкою, вартість безоплатно отриманих товарів (робіт, послуг).

Підприємці - платники єдиного податку третьої групи, які є платниками ПДВ, ведуть облік доходів та витрат. Записи у Книзі доходів та витрат виконуються за підсумками робочого дня, протягом якого отримано дохід, окремо про кошти, що надійшли на поточний рахунок платника податку та/або отримано готівкою, фактично безоплатно отримано товари (роботи, послуги) та понесено витрати, зокрема оплачені придбані товари (роботи, послуги), виплачена заробітна плата, сплачено єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування тощо.

Для реєстрації Книг такі платники єдиного податку подають до фіскального органу за місцем обліку примірник книги, у разі обрання способу ведення книги у паперовому вигляді.

Дані Книги заповнюються у гривнях з копійками та використовуються платником податку для заповнення податкової декларації платника єдиного податку.

Книга зберігається у платника податку протягом 3 років після закінчення звітного періоду, в якому здійснено останній запис.

Форми та порядок ведення книги обліку доходів платників єдиного податку 1-ї і 2-ї груп та платників єдиного податку 3-ї групи, які не є платниками ПДВ та книги обліку доходів і витрат для платників єдиного податку 3-ї групи, які є платниками ПДВ, затверджені наказом МФУ від 19.06.2015 № 579.

Зазначена норма визначена п.п. 296.1.1 ст. 296 Податкового кодексу України.

Платники податків мають право подавати через сервіс «Електронний кабінет платника» повідомлення за формою № 20-ОПП

Відповідно до п. 42 прим. 1. 2 ст. 42 прим. 1 Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI зі змінами та доповненнями (далі – ПКУ) електронний кабінет забезпечує можливість реалізації платниками податків прав та обов'язків, визначених ПКУ та нормативно-правовими актами, що прийняті на підставі та на виконання ПКУ, шляхом, зокрема заповнення, перевірки та подання податкових декларацій, звітності до контролюючого органу, а також забезпечення взаємодії платників податків з контролюючими органами з інших питань, передбачених ПКУ, яка може бути реалізована в електронній формі засобами електронного зв'язку.

Згідно з п. 7.2 розд. VII, п. 8.4 розд. VIII, п. 9.3 розд. IX Порядку обліку платників податків і зборів, затвердженого наказом Мінфіну від 09.12.2011 № 1588 (у редакції наказу Мінфіну від 22.04.2014 № 462) (далі – Порядок), платники податків, які уклали з відповідним контролюючим органом договір про визнання електронних документів, можуть подати заяви за формами № 17-ОПП, № 1-ОПП з позначкою «Відомості про особу, відповідальну за ведення бухгалтерського та/або податкового обліку» та повідомлення за формою № 20-ОПП засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації електронного підпису підзвітних осіб у порядку, визначеному законодавством.

Можливості подання в електронному вигляді платниками податків заяв за формами № 5-ОПП, № 1-РПП, № 8-ОПП, не передбачено.

Подання в електронному вигляді заяви за формою № 1-ОПП передбачено виключно уразі подання заяви з позначкою «Відомості про особу, відповідальну за ведення бухгалтерського та/або податкового обліку».

Вимоги щодо подання банками та іншими фінансовими установами повідомлення про відкриття/закриття рахунка платника податків до контролюючого органу, в якому обліковується платник податків, у день відкриття/закриття рахунків встановлені ст. 69 ПКУ.

Обмін інформацією щодо відкриття/закриття рахунків платників податків між ДФС та банками здійснюється в електронному вигляді засобами телекомунікаційного зв'язку використанням електронного цифрового підпису відповідно до положень Порядку подання повідомлень про відкриття/закриття рахунків платників податків у банках та інших фінансових установах до контролюючих органів, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 18.08.2015 № 721 зі змінами та доповненнями.

Таким чином, платники податків, які уклали з відповідним контролюючим органом договір про визнання електронних документів, мають право подавати через Єдине вікно подання електронної звітності або сервіс «Електронний кабінет платника»:

заяви за формою № 17-ОПП;

заяви за формою № 1-ОПП з позначкою «Відомості про особу, відповідальну за ведення бухгалтерського та/або податкового обліку»;

повідомлення за формою № 20-ОПП.

Банки та інші фінансові установи подають повідомлення про відкриття/закриття рахунка платника податків у фінансовій установі через Єдине вікно подання електронної звітності.

З 01.09.2017 банки та інші фінансові установи мають можливість направляти та отримувати електронне повідомлення про відкриття/закриття рахунка платника податків через сервіс «Електронний кабінет платника».

З цим та іншими роз'ясненнями можна ознайомитися у Загальнодоступному інформаційно-довідковому ресурсі ДФС України (дане роз'яснення у категорії 119.13).

«Єдиний соціальний внесок»

Коли нарахування ЄСВ здійснюється не на мінімальну зарплату

За загальним правилом, якщо база нарахування єдиним соціальним внеском не перевищує розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який отримано дохід, сума єдиного внеску розраховується

як добуток розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на місяць, за який отримано дохід (прибуток), та ставки єдиного внеску.

Ці норми не застосовуються для нарахування єдиного внеску у наступних випадках:

- до заробітної плати не за основним місцем роботи – базою нарахування єдиного внеску є отриманий дохід (прибуток) незалежно від його розміру;
- до заробітної плати (доходу) працівника – інваліда, який працює на підприємстві, в установі або організації, де застосовується ставка 8,41%;
- до заробітної плати (доходу) працівників всеукраїнських громадських організацій інвалідів, зокрема товариств УТОГ та УТОС, де застосовується ставка 5,3%;
- до заробітної плати (доходу) підприємств та організацій, громадських організацій інвалідів, де застосовується ставка 5,5% (для працюючих інвалідів);
- до працівників, яким надано відпустки без збереження заробітної плати на період проведення АТО у відповідному населеному пункті з урахуванням часу, необхідного для повернення до місця роботи, але не більше як 7 календарних днів після прийняття рішення про припинення АТО;
- якщо працівника прийнято не з першого робочого дня та звільнено не останнім робочим днем звітного місяця;
- якщо працівник повний місяць перебуває у відпустці без збереження заробітної плати – база нарахування єдиного внеску відсутня;
- для працівника (за основним місцем роботи), у якого початок та закінчення лікарняного припадають на різні місяці – єдиний внесок у місяці початку лікарняного нараховується за фактично відпрацьований час.